

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΟΡΙΑΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΤΟΥ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΔΕΛΤΙΟΥ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»

ΕΤΟΣ Ζ' | ΑΘΗΝΑΙ, ΦΙΛΟΘΕΗΣ 19 | 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1958 | ΑΡΙΘ. 21

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΑΥΤΩΝ

Εἰς προηγούμενον ἄρθρον ἐξητάσαμεν μερικόν ἀπὸ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διατρέχει ὁ Πνευματικὸς ἐν τῇ ἀσκήσει τοῦ Ἱεροῦ του ὑπουργήματος. Εἰς τὸ παρὸν ἐπισημαίνομεν, ἄλλοι κινδύνους ἐξ ἴσου σοβαροῦς.

Πρόσωπα τινὰ ἐκ τῶν ἐξομολογουμένων ἐκδηλώνονται πρὸς τὸν Πνευματικὸν μεθ' ὑπερβολῆς, ὑπερβαινούσης τὰ ὅρια τῆς διακρίσεως τέκνων πρὸς Πατέρα. Ἐκδηλὸς εἶναι ἡ ἐπιθυμία των νὰ συνάπτουν οἰκειοτάτας σχέσεις μετὰ τοῦ Πνευματικοῦ των, μέχρι σημείου ὥστε νὰ ἐξουδετεροῦται ἡ ἐκ τοῦ ἀξιώματος ἐπιβαλλομένη ἀπόστασις.

Σημεῖον ἀξίον προσοχῆς διὰ τὸν Πνευματικὸν εἶναι τὰ ἐν τῇ Ἐξομολογήσει δάκρυα. Καὶ ταῦτα μὲν, ὅταν προέρχονται ἀπὸ βαθεῖαν καὶ εἰλικρινῆ μετάνοιαν, ἔχουν καλῶς. Πλὴν ὅμως ὑπάρχουν καὶ δάκρυα ἐξωτερικὰ εὐκόλως προκαλούμενα, τὰ ὁποῖα προέρχονται οὐχὶ ἀπὸ ἐσωτερικὴν συγκίνησιν καὶ μεταμέλειαν. Εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν, ὁ Πνευματικὸς εἶναι δυνατόν νὰ κάμῃ ἐσφαλμένην διάγνωσιν.

Ἐπίσης ὁ Πνευματικὸς οφείλει νὰ προσέξῃ τὰς εἰς προσφορὰς ἐκδηλώσεις. Τὰ δῶρα τὰ προερχόμενα κατ' ἀρχὴν ἀπὸ ἐκτίμησιν καὶ σεβασμὸν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ Πνευματικοῦ εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργήσουν ἐπιεικῆ στάσιν αὐτοῦ ἔναντι τῶν ἐξομολογουμένων, ὅποτε τὸ ἔργον τῆς θεραπείας καὶ καθοδηγήσεως θὰ ζημοῦται σοβαρῶς.

Εἰς ταῦτα ἂς προστεθοῦν καὶ αἱ πνευματικώτεραι ἐκδηλώσεις, ὅπως ὁ θανμασμός, οἱ ἔπαινοι, ἡ διάδοσις εἰς τοὺς πνευματικὸς κύκλους περὶ τῶν προσόντων τοῦ Πνευματικοῦ. Ταῦτα δημιουργοῦν ἀτμόσφαιραν ἥκιστα ἐποικοδομητικὴν τόσον διὰ τὸν Πνευματικόν, ὅστις ὡς ἄνθρωπος δυνατόν νὰ παρασρῆθῃ, ὅσον καὶ διὰ τοὺς Ἐξομολογουμένους, οἱ ὁποῖοι ἀσυνειδήτως ὑποπίπτουν εἰς ὀλισθήματα.

Ἐδνόητον εἶναι, ὅτι αἱ τυχόν ἀπροσεξίαι παρασκευάζουν ἴαν ἐπικίνδυνον κατάστασιν διὰ τὴν ἡθικὴν ἀκεραιότητα τοῦ Πνευ-

ματικοῦ καὶ ὀρθὴν ἀσκησιν τοῦ ἱεροῦ λειτουργήματός του. Αἰχμαλωτίζεται καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρίνῃ οὔτε νὰ ἐπιτιμήσῃ ἀμερολήπτως. Καθίσταται ἐπιεικὴς καὶ πολλάκις χαρίζεται. Δὲν ἔχει ἀνεξαρτησίαν σκέψεως καὶ θελήσεως. Τὰ «δῶρα τυφλοῖ ὀφθαλμοῦς». Τὰ δάκρυα ἐνίοτε δημιουργοῦν ἐσφαλμένας ἐντυπώσεις. Οἱ ἔπαινοι εἶναι εἰς θέσιν νὰ φθείρουν καὶ τὰς ἰσχυροτέρας προσωπικότητας. Καὶ οἱ λόγοι τοῦ Πνευματικοῦ γίνονται ἀσθενεῖς καὶ στεροῦνται κύρους. Δὲν πίπτουν ὡς βολίδες διὰ νὰ καυτηριάξουν λάθῃ καὶ ἁμαρτίας. Δὲν συγκινοῦν. Δὲν προκαλοῦν ἀληθῆ μετανοίαν καὶ συντριβὴν. Δὲν καθοδηγοῦν ἀσφαλῶς καὶ κατὰ τὸ πνευματικὸν ἐκάστου συμφέρον.

Ἄλλ' ὁ Πνευματικὸς εἶναι ὑποχρεωμένος ν' ἀκούῃ μὲ προσοχὴν καὶ ἐνδιαφέρον ὅλας τὰς ρυπαρότητας, τὰς ὁποίας ἐκθέτουν ἐν τῇ Ἐξομολογήσει. Πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν δὲν διστάζουν νὰ ἐκφράζωνται, μὲ ρεαλισμὸν, διὰ σαρκικὰ ἁμαρτήματα. Μάλιστα δέ, ἐνίοτε, ἀναφέρουν ταῦτα λεπτομερῶς καὶ μετὰ τινος ἐγκραυχίσεως!

Εἶναι, πράγματι, δυσχερὲς ν' ἀκούῃ ὁ Πνευματικὸς ἀτελειώτους περιγραφὰς ἀκαθάρτων παθῶν καὶ νὰ τηρῇ τὴν καρδίαν του καθαρὰν. Δύσκολον εἶναι νὰ μὴ χάσῃ τὴν ἠθικὴν του εὐδαισθησίαν. Καὶ ὑπάρχουν Πνευματικοὶ δυνάμενοι νὰ ἐπιηρεασθοῦν. Ἡ ἠθικὴ τῶν ἀντιδράσεων μειοῦται. Ὑψίστανται ἀπωλείας εἰς τὴν πνευματικότητά των... Ἐξοικειοῦνται καὶ βαθμηδὸν καθίστανται ὀλιγότερον ἀσθηροί, μέχρι σημείου νὰ ἐκλαμβάνουν τὰ σοβαρὰ ταῦτα πάθη τῶν ἐξομολογουμένων ὡς συνήθη ἁμαρτήματα. Οὕτω, δὲν λαμβάνουν ριζικὰ καὶ δραστήρια μέτρα πρὸς ἐγκαιρον ἀντιμετώπισιν καὶ θεραπείαν των.

Ὅσον ἀφορᾷ δὲ εἰς τὴν προσωπικὴν του ἀσφάλειαν ὁ Πνευματικὸς ὀφείλει νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν του, ὅτι πρέπει νὰ ὁμοιάζῃ πρὸς τὸν ἥλιον, τοῦ ὁποίου αἱ ἀκτίνες διέρχονται διὰ μέσου ἀκαθάρτων τελεμάτων, προσπίπτουν ἐπὶ τὸπων ὄντων, χωρὶς νὰ μολύνωνται. Βεβαίως, ἐν τῇ τελέσει τοῦ ἱεροῦ Μυστηρίου, ὅπως φυσικῶς, θὰ ἐπιληφθῇ τοιούτων ζοτικῆς σημασίας θεμάτων, διὰ τὴν πνευματικὴν εὐδελίαν τῶν τέκνων του. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν θὰ μιμηθῇ τὴν περιστεράν του Νῶε, ἡ ὁποία περιεφέρετο ἀνωθεν τῶν ἀποσυντεθέντων πτωμάτων, πλὴν ὅμως δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπαναπαυθῇ καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ ἐπικαθήσῃ εἰς κανένα ἐξ αὐτῶν. Θὰ ὁμοιάσῃ πρὸς τὸν χρυσοῦν πιπτήρα, ὁ ὁποῖος ὡς ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Συμεὼν ὁ νέος θεολόγος, «πλύνοντας καὶ καθαρίζοντας τῶν ἄλλων τὰς λαίρας, αὐτὸς λαίραν δὲν πιάνει εἰς τὸν ἑαυτὸν του».

Ὁμολογουμένως ἡ ἐπίτευξις τῶν ἀνωτέρω εἶναι καρπὸς ἐνθέρμου καὶ ἀδιαλείπτου προσευχῆς. Ὁ Πνευματικὸς θὰ προσκαρτερῇ ἐν τῇ προσευχῇ δι' ὅλης τῆς ζωῆς, ἰδίᾳ ὅταν ὑπουργῇ τὸ ἱερὸν Μυστήριον.

Ἡ θεία Χάρις, ἡ ὁποία ὡς ἀπάντησις εἰς τὰς ἐγκαρδίους προσευχὰς ἐκχύνεται καὶ πλημμυρίζει τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Πνευματικοῦ, περιφρουρεῖ αὐτὸν ἀπὸ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ καὶ τὸν διατηρεῖ «ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐπεστηριγμένον, πρὸς τὸν Θεὸν προσατενίζοντα, παρὰ τοῦ Θεοῦ ἐσφραγισμένον».

Συγχρόνως ὁ πρὸς τὸν Θεὸν ἐστραμμένος Πνευματικὸς δὲν παύει ν' ἀγωνίζεται, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, διὰ νὰ ὑπερικήσῃ τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν κινδύνους. Πρὸς τοῦτο ἐλέγχει τὰς αἰσθήσεις του καὶ προσέχει ἑαυτόν. Ἐπιδιώκει νὰ ἔχῃ πλήρη κυριαρχίαν ἐπὶ τῶν κινήματων τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας του. Ἀποφεύγει τὴν περιέργειαν. Ἐπιαναφέρει τοὺς ἐξομολογουμένους εἰς τὴν τάξιν καὶ τοὺς βοηθεῖ εἰς τὴν φραστικὴν διατύπωσιν τῶν ἁμαρτιῶν. Περιορίζει τὴν λεπτομερῆ ἐκθεσιν τῶν σαρκικῆς φύσεως ἁμαρτημάτων. Ἡ γενικότης καὶ ἡ σεμνότης εἰς τοιαύτας περιπτώσεις εἶναι ἐπιβεβλημένη. Χρειάζεται προσοχὴ εἰς τὴν ἐκδήλωσιν συμπαθείας πρὸς τοὺς ἁμαρτάνοντας, ὥστε αὕτη ἡ συμπάθεια νὰ μὴ ἐκληφθῆ ὡς ὑπέροτρος οἰκειότης καὶ ἄκαιρος τρυφερότης. Δὲν θὰ εἶναι βεβαίως σκληρὸς εἰς τρόπους καὶ ἐκφράσεις. Θὰ συγκαταβαίῃ ὡς Πατὴρ πρὸς τὰς ἀνθρωπίνας ἀδυναμίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ὠφελείας καὶ ἀνωώσεως τῶν ψυχῶν. Δὲν θὰ ἐξομολογῆ εἰς ἀκαταλλήλους ὥρας, ὡς εἶναι αἰνικτεριναὶ καὶ μάλιστα εἰς ὑπόπτους τόπους. Ὁ Ἱερός Ναὸς εἶναι ὁ ἐνδεδειγμένος τόπος, ὅπου, ἐν ἀσφαλείᾳ καὶ θρησκευτικῇ ἀτμοσφαιρᾷ, δύναται τὸ Μυστήριον νὰ διεξάγῃται.

Ἐπομένως ὁ Πνευματικὸς διαβλέπει ὄλους τοὺς κινδύνους, οἱ ὁποῖοι ἀπειλοῦν τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἔργον του. Δὲν ὑπερβάλλει τὴν σημασίαν των. Δὲν ὑποτιμᾷ τὴν σπουδαιότητά των. Καὶ δὲν ἀδρανεῖ. Τοὺς ἀντιμετωπίζει ἀγωνιζόμενος ἐντόνως.

Ἐνδυναμοῦται «ἐν Κυρίῳ καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ... πρὸς τὸ δύνασθαι στήραι πρὸς τὰς μεθοδείας τοῦ διαβόλου» (Ἐφεσ. 6,11). Καθαρίζει ἑαυτὸν διὰ τῆς Ἀγ. Γραφῆς, ὅπου ἀνάγλυφον ἀπεικονίζεται τὸ ἔργον τοῦ Σατανᾶ. Προσεύχεται ἐπικαλούμενος τὸν φωτισμὸν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ ἀντιλαμβάνεται ἐγκαίρως τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ καὶ νὰ ὑπερικήσῃ τοὺς κινδύνους. Ἐπαρρητιεῖ ἐπὶ τοῦ ἑαυτοῦ του, διὰ νὰ μὴ τὸν καταλάβῃ ὁ ὕπνος τῆς ἀδιαφορίας, ὁπότε εὐκόλως αἰχμαλωτίζεται ὑπὸ τῶν παθῶν καὶ εἰς ὄλεθρον ψυχικὸν ὀδηγεῖται. Ἰδιαιτέρως εἰς ἡμᾶς τοὺς Πνευματικὸς ἐφαρμόζεται τὸ ἐν τῇ θείᾳ Λατρείᾳ πρόσταγμα: «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου».

Ἄρχιμ. ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ ΜΠΑΡΛΑΚΟΣ
Διευθυντῆς τῆς Ἱ. Ἐξομολογήσεως
παρὰ τῇ Ἀποστολικῇ Διακονίᾳ.

ΑΔΕΛΦΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου ἐν Χριστῷ ἀδελφέ,

Σ' ὅσα εἶπαμε στὸ προηγούμενο γράμμα, ἴσως νὰ προβλη-
θῆ τὸ ἐξῆς ἐρώτημα: Ἄς ὑποθέσουμε πῶς ὡς λαϊκὸς ἱερεὺς
δὲν εἶχε καλὴ φήμη. Ὄταν ὅμως, σὰν ἱερεὺς μετέπειτα φανῆ
συνεπῆς πρὸς τὸν ὄγκο του καὶ τὴν ἀποστολὴν του καὶ δὲν δώ-
σῃ ποτὲ τὸ δικαίωμα νὰ γίνουν σχόλια ἄσχημα εἰς βάρος του;
Ὄταν κάθε ἀφορμῇ, ποὺ ζητεῖ ὁ παληόκοσμος, τὴν ἀποφύγη;
Νὰ σοῦ πῶ ἀδελφέ. Πρῶτα- πρῶτα, δύσκολα θὰ ξερριζωθοῦν
συνήθειες ποὺ φώλιασαν χρόνια στὴν ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου. Πολὸν
δύσκολα. Χρειαζεται ἡρωϊσμός, ἀποφασιστικότης, ἀσκησις, σκλη-
ρὸς ἀγῶνας καὶ ἐπίμονος, ποὺ εὐκόλα δὲν τὸν ἀναλαμβάνουν οἱ
πολλοί. Ἐπειτα εἶναι τὸ ψυχολογικὸ στοιχεῖο στὴ μέση. Ἡ
ἴδια του ἢ συνείδησις θὰ τοῦ φωνάζῃ: «Δὲν ἔκανες γιὰ παπᾶς
ἐσύ!...» Πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ συμμαζέψῃ τὸ νοῦ του ὁ ἄνθρωπος,
ὁ φιλότιμος ἄνθρωπος, σὰν ἱερεὺς στὰς ἱερὰς ἀκολουθίας του,
ὅταν ἀκούῃ τὰ ἐφιαλτικὰ καὶ τυραννικὰ αὐτὰ λόγια τοῦ ἐσωτερι-
κοῦ του φρουροῦ; Βέβαια, ἂν ὅλως μηχανικὰ ἐκτελῆ τὸ καθήκον
του καὶ προσέχῃ στὴν ὥρα, τότε θὰ τελειώσῃ γρηγορώτερα,
τότε δὲν συζητοῦμε ἐπάνω σ' αὐτό. Καὶ στὴν πρωτεύουσα ἀκόμη,
συνελήφθησαν μορφωμένοι ἱερεῖς, ποὺ τελείωσαν τὸ μυστήριον
τοῦ γάμου, ὅπως ἔγραψαν οἱ ἐφημερίδες μέσα σέ, πόσο νομίξεις,
ἓνα τέταρτο καὶ δέκα λεπτὰ ἀκόμη!... Κατεβρόγγυθισαν ὀλόκληρα
τριανταπέντε λεπτὰ τῆς ὥρας, χωρὶς φόβου Θεοῦ καὶ χωρὶς νὰ
ταράσσωνται ἀπὸ τὸ σκάνδαλο καὶ τὴν ὀργὴ τῶν ἐνδιαφερομένων.
Ἐπειτα, μοῦ λές, στὸ χωριὸ θὰ σεβασθῆ ἓνας τέτοιος τὸ τυπικὸ
καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ Μυστηρίου ἢ θὰ ὑπολογίσῃ τὰς εὐθύνας
του!... Ὄταν ἀκούς τὸν ἱερέα νὰ λέῃ στὸ παιδί του: «Κωστάκη!
φέρε τὰ σύνεργα νὰ πάω νὰ κάμω ἓναν ἀγιασμό!...» ἢ, μετὰ τὴν
κηδεία, «Τὸν φύτεψα κι' αὐτόν», ἐνοῶντας ὅτι ἔκαμε τὴν ταφή, ἢ
ἢ, ἢ, τότε σ' ἐρωτῶ, αὐτὸς σὰν λαϊκὸς, εἶχεν ὑπόληψιν στὸ πε-
τραχῆλι ποὺ ζήτησε νὰ περάσῃ στὸ λαιμὸ του; Ὁ ἴδιος ποὺ τὸ
ἐγλευάζε, ἔτσι ἢ ἄλλοιῶς, πῶς μπορεῖ νὰ τὸ τιμῆσῃ τώρα;
Σὰν ἐξετασθῆ ὁ ἱερεὺς, στὸ εἰδικὸ κεφάλαιο, θὰ τὰ εἰποῦμε πλα-
τύτερα καὶ βαθύτερα, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ, ἐφ' ὅσον σὰν ἄνθρωπο
τὸν παίρνω, νὰ ζῆ μὲ τὴν κακοφημίαν στὴν ράχι του. Ἐπαναλαμβά-
νω. Ὁ Θεὸς συγχωρεῖ, ἀλλ' ἢ Κοινωνία; Π ο τ ἔ ! Σοῦ σημειώ-
νω καὶ τὸ χαρακτηριστικόν. Κάποια κυρία, πρὶν παντρευθῆ,
εἶχε κάπως παραστρατήσει. Βρέθηκε πάντως ἓνας καλὸς Χριστια-
νὸς κι' ἔκανε τὸ ψυχικὸ νὰ τὴν συμμαζέψῃ ἀπ' τοὺς δρόμους.
Τὴν παντρεύτηκε. Γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογῶ, ἔγινε στὰ χέρια τοῦ

εὐλογημένου αὐτοῦ ἀνθρώπου μιὰ πολὺ καλὴ σύζυγος καὶ μητέρα καὶ νοικοκυρά, ποὺ δὲν ἐνδιέφερετο παρὰ γιὰ τὸ σπίτι της. Λόγω τῆς προσωπικῆς της πείρας, παιδαγωγοῦσε τὸ παιδάκι της μὲ τὸ φόβο τῆς μάνας καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τῆς καλῆς Χριστιανῆς. Ὅταν τὸ κοριτσάκι της αὐτὸ ἔφθασε στὰ δεκατέσσερά του χρόνια, βρέθηκε μιὰ γειτόνισσα, ἀπ' τὶς παστρικές, νὰ διαφωτίσῃ τὸ κορίτσι γιὰ τὸ παρελθὸν τῆς μάνας του. «Γιατὶ μπεμπέκα μου δὲ σὲ βλέπουμε συχνὰ τώρα νὰ παίζῃς μὲ τὴν κορούλα μου, ποὺ πᾶτε μαζὺ σχολεῖο;» Ἡ μπεμπέκα ἀπαντᾷ: «Δὲν μ' ἀφίνει ἡ μαμά μου ἔξω ἀπὸ τὴν αὐλὴ μας νὰ γυρίζω». Καὶ ἡ γειτόνισσα ἀνταπαντᾷ: «Καὶ νᾶξερес τί σοῦ ἦταν ἡ μαμά σου ὅταν ἦταν ἀνύπαντρη!...» Καὶ κατὰ τὴν διάρκειά τοῦ λόγου, ἔπιανε τὸ γιὰ καὶ τῆς τινάζοντάς τον χαρακτηριστικά, ὥστε νὰ δώσῃ στὸ κορίτσι νὰ καταλάβῃ πὼς ἡ μαμά της κάποτε ὑπῆρξε τοῦ δρόμου! Τὸ κορίτσι φεύγει, τὸ λέγει τῆς Μητέρας, ἡ Μητέρα τὸ ἀναφέρει σ' ἐμένα μὲ τὰ ἐξῆς λόγια καὶ μὲ λυγμούς. «Θυμῆθηκα, πάτερ, τὰ λόγια σας. Ὁ Θεός, συγχωρεῖ, ἀλλ' ἡ Κοινωνία ποτέ! Ἄς μ' ἐλεήσῃ τοῦλάχιστον ὁ Κύριος!». Ἡ Κοινωνία μὲ τὸ στόμα κάποιας κουτσομπόλας δὲν ἐξήταζε τὴ γυναῖκα σὰν μητέρα καὶ σὰν σύζυγο, ἀλλὰ σὰν τι ἦταν πρὶν παντρευτῆ! Λοιπὸν τὸ κουκούλωμα μὲ τὸ τιμημένο ράσο δὲν σβύνει τὰ δημόσια χρέη. Μπορῶ μάλιστα νὰ σοῦ εἰπῶ πὼς δίνει τὴν ἀφορμὴ νὰ βγοῦν στὴν ἐπιφάνεια καὶ τὰ μικρότερα, παιδιακίστικα τῶν σφαλμάτων. Ἐπὶ φθόνου; Ἐπὶ ἐνδιαφέρον; Ἐπὶ συμφέρον; Ἐπὶ ἀδιάφορον! Μπορεῖ, ὁ ἁμαρτωλὸς λαϊκὸς, σὰν γίνῃ ἱερεὺς νὰ ξεπεράσῃ σὲ ἀγιότητα ἄλλους ποὺ ὑπεκρίθησαν καὶ ἔξφυγαν τὸν στιγματισμὸ, μὰ τί ὠφελεῖ ἀφοῦ τὴν καρδιά μας τὴ βλέπει ὁ Θεός, ἀλλὰ τὰ ἔξω τῆς συμπεριφορᾶς μας τὰ βλέπει καὶ ὁ κόσμος, ποὺ δὲν ὑπάρχει οὔτε τρόπος, οὔτε νόμος νὰ τοῦ βουλώσῃς τὸ στόμα; Καὶ δικαιοῦται νὰ ἔχῃ λόγο γιὰ μιὰ ὑπόθεσι ποὺ καὶ αὐτὸν ἀφορᾷ. Ἡ παντρεία τοῦ λαϊκοῦ μὲ τὴν ἱερωσύνη δὲν ἐξαλείφει τὴν κακοφημία. Ἄν ἐγίνε καὶ ἔχῃ τὴν ἡθικὴ εὐαίσθησία, θὰ σημάσῃ τὸν σταυρόν του. Ἐνα σταυρὸ παραπάνω κοντὰ στοὺς ἄλλους. Δὲν θὰ πικραίνεται; Δὲν θὰ σκύβῃ τὸ κεφάλι στὴ γῆ, αὐτὸς ποὺ θὰ ζητᾷ νὰ τὸ κρατοῦν οἱ ἄλλοι ψηλὰ μὲ μιὰ χριστιανικὴ καύχησι καὶ ἀξιοπρέπεια; Ἡ καλὴ φήμη εἶναι ἓνα πιστοποιητικὸ ποὺ τὸ ὑπογράφουν ἑκατοντάδες χέρια μὲ τὸ ἀνεξίτηλο μελάνι τῆς ὁμοφωνίας τῶν ἐνοριτῶν. Κατὰ τὸ πλεῖστον, ἡ φωνὴ τοῦ λαοῦ εἶναι καὶ φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Δὲν μπορεῖ νὰ παραθεωρηθῆῃ χωρὶς τιμωρία. Γιὰ κάνε ὑπομονὴ νὰ προσθέσουμε σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο λιγ' ἀκόμη.

Μὲ ἀγάπη Χριστοῦ Χ.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟΝ “ΛΕΙΜΩΝΑ,,

ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΟΣΧΟΥ

ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἡ Τάδα εἶναι ἓνα ἐμπορικὸ μέρος τῆς Κύπρου. Καὶ κοντὰ τῆς εἶναι μιὰ τοποθεσία ποὺ λέγεται Φιλόξενος, καὶ ποὺ βρίσκεται ἐκεῖ κάποιον Μοναστήρι.

“Ὅταν λοιπὸν ἐταξιδέψαμε ἕως ἐκεῖ, εὐρήκαμε στὸ μοναστήρι αὐτὸ ἓνα μοναχό, ποὺ ἡ καταγωγή του ἦτανε Μελιτινὴ καὶ ποὺ τὸν ἔλεγαν Ἰσίδωρο.

Τὸν ἐβλέπαμε λοιπὸν, ποὺ ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδου ἐθρηνολογοῦσε, μὲ ἀναφυλλητὰ καὶ μὲ βογκητὰ. Κι' ὅταν τὸν ἐπροτρέψαμε ὅλοι μας νὰ μὴν κἀνῃ ἔτσι καὶ νὰ μετριάσῃ λίγο τὴ θλίψη του, δὲν τὸ ἐδέχθηκε, μὲ κανένα τρόπο, παρὰ μᾶς ἀπαντοῦσε.

— Εἶμαι ἓνας καταραμένος κι' ἓνας πολὺ ἁμαρτωλός. Καὶ τέτοιος σὰν κι' ἐμένα, κανένας ἄλλος δὲν ἔχει σταθῆ, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἀδάμ ἕως τὰ σήμερα.. Κι' ὅταν τοῦ εἶπαμε — «Δίκηο ἔχεις Ἀββᾶ μου. Μά, καθὼς ὅλοι μας τὸ ξέρομε, κανένας δὲν εἶναι ἀναμάρτητος παρὰ μονάχα ὁ Θεός», αὐτὸς ἀποκρίθηκε·

— Νὰ τὸ πιστέψετε, ἀδελφια μου, πὼς δὲν ἔχω ἀκουστά οὔτε καὶ βρῆκα γραμμένο μέσα στὰ βιβλία, κι' ἄλλον ἄνθρωπο ποὺ νᾶχῃ κάμει, σὰν κέμένα, τέτοιαν ἁμαρτία. Καὶ γιὰ νὰ μὴ νομίσετε πὼς ἄδικα αὐτοκατηγοριέμαι, ἀκούσατέ την, καὶ παρακαλεῖτε τὸ Θεὸ νὰ μ' ἐλεήσῃ.

Ἐγὼ, μᾶς εἶπε, ὅταν ἀκόμη ἐζοῦσα στὸν κόσμον, ἤμουνα παντρεμένος. Καὶ τόσον ἐγὼ ὅσο καὶ ἡ γυναῖκα μου, ἀκολουθοῦσαμε καὶ οἱ δύο μας τὴ διδασκαλία τοῦ Σευήρου. Μιὰν ἡμέρα λοιπὸν ποὺ ἐγύρισα ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ δουλειά μου στὸ σπίτι μου, δὲν βρῆκα τὴ γυναῖκα μου ἐκεῖ· κι' ἔμαθα, πὼς εἶχε πάει κάπου ἐκεῖ κοντὰ, σὲ μιὰ γειτόνισσά της, γιὰ νὰ μεταλάβῃ. Ἐκείνη ὁμως

ἤξερα πὼς ἦτανε πιστὴ στὴν ἁγία καὶ Καθολικὴ Ἐκκλησία μας.

Ἔτρεξα λοιπὸν ἀμέσως ἐκεῖ, γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσω νὰ κοινωνήσῃ. Κι' ὅταν ἐμπῆκα στὸ σπίτι τῆς γειτόνισσάς μας, τὴ βρῆκα τὴ γυναίκα μου πραγματικὰ ἐκεῖ· καὶ μόλις ἐκείνη τὴ στιγμὴν εἶχε πάρει τὴν ἁγία Κοινωνία. Ἐχύμησα λοιπὸν καὶ τὴν ἔπιασα ἀπὸ τὸ λαιμό, καὶ τὴν ἀνάγκασα ἔτσι νὰ τὴν ξεράσῃ. Καὶ κατόπιν, πιάνοντας ἀπὸ κατάχαμα τὴν ἁγία μερίδα, τὴν ἐπέταξα μὲ ὄρμη, ἀπὸ τὸ παράθυρο ψηλὰ ἔξω στὸ δρόμο· κ' ἔπεσε μέσα στὶς λάσπες...

Ἀπὸ τότε λοιπὸν εἶχανε περάσει δυὸ ἡμέρες... Καὶ νᾶσου καὶ παρουσιάζεται μπροστά μου ἕνας ἀπαίσιος Ἀράπης, ποὺ ἦτανε ντυμένος μὲ κουρέλια καὶ μοῦ λέει.

— Ἐγὼ καὶ Σὺ, κακομοίρη μου, εἴμαστε καὶ οἱ δύο μας καταδικασμένοι στὴν ἴδια Κόλαση.

— Καὶ ποιὸς εἶσαι Σὺ; τοῦ εἶπα. Καὶ μ' ἀπάντησεν ὁ Ἀράπης.

— Ἐγὼ εἶμαι ἐκεῖνος, ποὺ ἔχαστούκισε στὸ πρόσωπό του τὸν Κύριο τοῦ Κόσμου καὶ τὸ Κύριό μας, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, στὸν καιρὸ τῶν τρισαγίων του Παθῶν.....

Γι' αὐτὸ λοιπὸν, συνέχισε ὁ μοναχός, δὲν μπορῶ νὰ σταματήσω ἀπὸ τὸ νὰ μὴν κλαίω πάντα μου.

Ο ΣΕΒΑΣΜΙΟΣ ΙΕΡΕΑΣ ΤΗΣ ΜΑΡΔΑΝΤΟΥ
ΚΑΙ Ο ΣΤΥΛΙΤΗΣ ΑΒΒΑΣ ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Ὡς δέκα μίλια μακριὰ ἀπὸ τὴν πόλη τῆς Κιλικίας ποὺ λέγεται Αἰγαῖς· βρίσκεται μιὰ περιοχὴ ποὺ τὴ λένε Μάρδαντος, καὶ σ' αὐτὴ ὑπάρχει ναὸς τοῦ ἁγίου Ἰωάννη, ποὺ ἔμενεν ἐκεῖ ἕνας γέροντας ἱερέας ποὺ εἶχε φήμη μεγάλη καὶ ἦτανε πολὺ θεοφοβούμενος.

Μιὰ μέρα λοιπὸν, οἱ κάτοικοι τῆς περιοχῆς αὐτῆς ἐπήγανε στὶς Αἰγαῖς κι' ἐπαρουσιάσθησαν στὸ Δεσπότη κι' ἐκατηγοροῦσαν τὸν γέροντα, λέγοντάς του.

— Δεσπότη μου, σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς τὸν πάρῃς

τὸ γέροντα αὐτὸν ἀπὸ τὴν περιοχὴ μας, γιατί μᾶς κολλάζει. Τὴν Κυριακὴ, πού μαζευόμαστε ὅλοι μας στὴν Ἐκκλησία, αὐτὸς ἀργοπορεῖ πολὺ, καὶ κάνει τὴ σύναξη στὶς ἑνῆς ἢ ὡρα, χωρὶς νὰ δίνῃ καμμιά σημασία στὴν καθιερωμένη τάξη γιὰ τὴν ἁγίαν ἀκολουθία.

Ὁ Δεσπότης λοιπὸν, ἀκούοντας αὐτά, ἐμήνυσε στὸ γέροντα νὰ πάῃ στὸ Ἐπισκοπεῖο. Κι' ὅταν ἐπῆγε, τὸν πῆρε ἰδιαιτέρως καὶ τοῦ εἶπε·

— Καλόγερε, γιατί τὸ κάνεις αὐτό; Γιὰ μήπως δὲν ξέρεις ποιά εἶναι ἡ κανονικὴ τάξη τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας; Καὶ ὁ γέροντας τοῦ ἀπάντησε.

— Πραγματικά, ἀφέντη Δεσπότη μου, ἔτσι γίνεται, ὅπως σοῦ τὸ εἶπαν. Μὰ κι' ἐγὼ ὁ κακομοίρης δὲν ξέρω τί νὰ κάνω. Γιατί μόλις ἀποδιαβάσω τὸν ὄρθρο τῆς ἁγίας Κυριακῆς, κάθουμαι κοντὰ στὴν ἁγία Τράπεζα καὶ καρτερῶ, ὡσότου νὰ ἰδῶ τὸ ἅγιο θυσιαστήριο νὰ τὸ ἐπισκιαζῇ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο· καὶ τότε μόνον ἀρχινῶ τὴ θεία Λειτουργία..

Ὁ Δεσπότης, ἀκούοντας αὐτά, ἐθαύμασε τὴν ἀρετὴ τοῦ γέροντα κι' ἐξήγησε στοὺς ἀνθρώπους τῆς περιοχῆς τὴν αἰτία τῆς ἀργοπορίας του· κι' αὐτοὶ ἔφυγαν δοξάζοντας τὸ Θεό.....

Σ' αὐτὸ τὸν ἴδιον ἅγιο γέροντα ἔστειλε κάποτε ὁ ἀββᾶς Ἰουλιανὸς ὁ Στυλίτης τὰ καληνωρίσματά του· καὶ μαζὶ μ' αὐτὰ τοῦστειλε κι' ἓνα μαντήλι, πού εἶχε τυλίξει μέσα σ' αὐτὸ καὶ τρία ἀναμμένα κάρβουνα. Ὁ γέροντας λοιπὸν ἐδέχθηκε, μὲ χαρὰ του, τὰ χαιρετίσματά του, καθὼς καὶ τὰ κάρβουνα, πού δὲν εἶχανε σβῦσει ἀκόμα· καὶ τοῦ τὰ ξανάστειλε πίσω, τυλιγμένα μέσα στὸ ἴδιο μαντήλι, ἀφοῦ πρῶτα τῶβρεξε καλὰ καλὰ. Ἦτανε δὲ μακριὰ ὁ ἓνας ἀπὸ τὸν ἄλλο εἰκοσιν ἐπάνω-κάτω μίλια.....

Γιὰ τὸν στυλίτη αὐτὸν Ἀββᾶ Ἰουλιανὸ μού διηγήθηκεν ὁ μαθητὴς του ἀββᾶς Κύριλλος τὸ ἐξῆς.

— Ἐγὼ κι' ὁ πατέρας μου κι' ὁ ἀδελφός μου, ἀκού-

οντας τὴ μεγάλη του φήμη, ἐξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν πα-
τρίδα μας κι' ἐπήγαμε πρὸς τὸν ἄββᾶ Ἰουλιανό. Γιατὶ
ὑπέφερα — ὅπως μοῦ τὸ διηγήθηκε — ἀπὸ μιὰν ἀρρώ-
στειαν ἀγιάτρευτη· καὶ δὲν ἀφήκαμε γιατρὸ πού νὰ μὴν
πᾶμε· μὰ κανένας δὲν ἤμπόρεσε νὰ μοῦ κἀνη τίποτα.
Κι' ὅταν ἐπῆγα κοντά του, ἀμέσως ὁ γέροντας, μὲ τὴν
προσευχὴ του στὸ Θεό, μ' ἔκανε καλά.

Ἐμείναμε λοιπὸν ἀπὸ τότες κ' οἱ τρεῖς μας κοντά
του κι' ἐγινήκαμε μοναχοί· κι' ἀνάθεσε μάλιστα ὁ γέ-
ροντας στὸν πατέρα μου τὴν ἐπιστασία τῆς ἀποθήκης
τοῦ σιταριοῦ.

Μιὰν ἡμέρα λοιπὸν, ὁ πατέρας μου ἐπῆγε στὸν ἄββᾶ
Ἰουλιανὸ καὶ τοῦ λέει:

— «Ἄββᾶ μου, τὸ σιτάρι μας ἐπῆρε τέλος». Κι' ὁ
γέροντας τ' ἀπάντησε.

— Πήγαινε, ἀδελφέ μου, καὶ μάζεψε καλά καλά ὅσο
ἀπόμεινε στὴν ἀποθήκη, καὶ πήγαινέ το στὸ μῦλο, γιὰ
νὰ τ' ἀλέσης. Κι' ὅσο γιὰ τὸ αὔριο, ὁ Θεὸς θὰ μᾶς τὰ
οἰκονομήσῃ.

Ὁ Πατέρας μου μόλις ἄκουσε τὸ λόγο αὐτὸν ἐστε-
νοχωρέθηκε· γιατί ἤξερε πῶς στὴν ἀποθήκη δὲν ὑπῆρχε
οὔτε σπυρὶ ἀπὸ σιτάρι· καὶ γι' αὐτὸ ἐτράβηξε κατ'
εὐθειᾶν πρὸς τὸ κελλί του.

Ἐπειδὴ ὅμως τὰ πράγματα ἔσφιζαν καὶ οἱ ἀνάγκες
τῶν ἀδελφῶν ἐβίαζαν, παράγγειλεν ὁ γέροντας στὸν
πατέρα μου νὰ πάῃ πού τὸν θέλει.

Καὶ μόλις ἐπῆγε τοῦ λέει·

— Ἀδελφὲ Κόνων, πήγαινε στὴν ἀποθήκη κι' ὅσο
σιτάρι βρῆς, κάμε γι' αὐτό, ὅ,τι σοῦ εἶπα· γιατί οἱ ἀδελ-
φοί μας ἔχουνε μεγάλη ἀνάγκη.

Ὁ πατέρας μου τότε ἐπαραστενοχωρέθηκε· καὶ μάλι-
στα ἐθύμωσε κάπως. Ἐπῆρε λοιπὸν τὰ κλειδιά κ' ἐπῆγε
νὰνοίξῃ τὴν ἀποθήκη, ἀποφασισμένος νὰ κουβαλήσῃ
στὸ γέροντα χῶμα ἀντὶς γιὰ σιτάρι.

Μόλις ὅμως ἔβαλε τὸ κλειδί καὶ τὴν ἀνοίξε καὶ

θέλησε νὰ σπρώξῃ τὴν πόρτα, δὲν τὸ ἤμποροῦσε. Γιατὶ ἢ ἀποθήκη ἦτανε γεμάτη ὡς ἐπάνω ἀπὸ σιτάρι.

Κι' ὅταν τὸ εἶδεν αὐτό, ἐπῆγε κι' ἔκαμε μετάνοια στὸ γέροντα κι' ἐδόξαζε καὶ ὑμολογοῦσε τὸ Θεό.

Ο ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΕΥΦΡΑΙΜΙΟΣ
ΚΙ' Ο ΑΙΡΕΤΙΚΟΣ ΣΤΥΛΙΤΗΣ

Σχετικὰ μὲ τὸν μακάριον Εὐφραίμιον, τὸν Πατριάρχη τῆς Ἀντιόχειας, μοῦ διηγήθηκε κάποιος ἀπὸ τοὺς Πατέρες, πὼς ἦτανε πολὺ ζηλωτῆς καὶ πολὺ φλογερός, γιὰ τὸ καθετὶ ποὺ ἀφοροῦσε τὴν Ὁρθόδοξον πίστην.

Ὅταν λοιπὸν ἄκουσε, πὼς ἓνας Στυλίτης ποὺ ἔκανε τὴ μοναχικὴ του ἄσκησιν κατὰ τὰ μέρη τῆς Ἱεράπολης εἶχεν ἀποκοπῆ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ πὼς ἀκολουθοῦσε τὴν αἵρεσιν τοῦ Σευήρου, ἐξεκίνησε νὰ πάῃ νὰ τὸν βρῆ, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ τὸν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμην.

Σὰν ἔφθασε λοιπὸν κοντὰ του, ἄρχισεν ὁ θεῖος Εὐφραίμιος νὰ προτρέπῃ καὶ νὰ συμβουλευῆ τὸν Στυλίτην νὰ προσφύγῃ στὸν Ἀποστολικὸ θρόνον, καὶ ν' ἀλλθῇ πάλιν σὲ πνευματικὴ κοινωνίαν, μὲ τὴν ἁγίαν Ἀποστολικὴν καὶ Καθολικὴν Ἐκκλησίαν.

Ὁ Στυλίτης ὅμως τοῦ εἶπεν, ἀπαντῶντας του.

— Ἐγώ, ποτέ μου δὲ θὰ τὸ δεχθῶ ν' ἀλλθῶ σὲ κοινωνίαν μὲ τὴ Σύνοδό σας, ἀπλῶς κι' ὡς ἔτυχε.

Καὶ ὁ θεῖος Εὐφραίμιος τ' ἀπάντησε.

— Κατὰ ποῖον λοιπὸν τρόπο νομίζεις πὼς θὰ μποροῦσα νὰ σὲ γιαιτρέψω ὀριστικά, καὶ νὰ σὲ κάμω νὰ πιστέψῃς, πὼς μὲ τὴ χάριν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία ἔχει καθαρισθῆ ἀπὸ κάθε ρύπον αἰρετικῆς διδασκαλίας;

Κι' ὁ Στυλίτης τ' ἀπάντησε.

— Ἄς ἀνάψωμε, Δεσπότη μου καὶ Πατριάρχην μου, μιὰ φωτιά. Κι' ἄς μποῦμε μέσα, κ' ἐγὼ κι' ἡ Ἀγιοσύνη Σου. Κι' ὅποιος ἀπὸ τοὺς δύο μας θὰ βγῆ ἄβλαβος ἀπ' αὐτὴ, αὐτὸς θάναί ὁ πραγματικὰ Ὁρθόδοξος κι' αὐτουνοῦ τὴ γνώμην πρέπει ν' ἀκολουθοῦμε.

Καὶ τὸ εἶπεν αὐτό, μὲ τὸ σκοπὸ νὰ κάμῃ τὸν Πατρι-
 ἀρχὴ νὰ φοβηθῆ. Ὁ θεῖος Εὐφραΐμιος, σὰν τᾶκουσε,
 ἀπάντησε στὸ Στυλίτη.

— Θᾶπρεπε, τέκνο μου, σὰν πατέρας σου ποὺ εἶμαι,
 νὰ μ' ἀκούσης· καὶ νὰ μὴ ζητήσης τίποτε παραπάνω.
 Μιά φορὰ ὅμως καὶ τῶκαμες καὶ ποὺ μοῦ ζήτησες κάτι,
 ἂν καὶ αὐτὸ εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ τὴν μπόρεσή μου κι' ἀπὸ
 τὴν ἀθλιότητά μου, ἔχω τὰ θάρρητά μου στοὺς οἰκτιρ-
 μούς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς
 σου θὰ τὸ κάνω κι' αὐτό.

Καὶ γυρνώντας ὁ θεῖος Εὐφραΐμιος σ' αὐτοὺς ποὺ
 ἐστέκονταν κοντά, τοὺς εἶπε.

— Εὐλογητὸς καὶ Δοξασμένος ἅς εἶναι ὁ Κύριος.
 Φέρετέ μας, παιδιὰ μου, ξύλα.

Κι' ὅταν πλέον τὰ ἐσώριασαν ἐμπρὸς στὸν στύλο, ὁ
 Πατριάρχης τ' ἀναψε καὶ εἶπε στὸ Στυλίτη.

— Κατέβα τώρα· κι' ὅπως ἀτός σου τὸ λόγιασες, ἅς
 μοῦμε καὶ οἱ δυὸ μας μέσα στὴ φωτιά.

Κι' ἐπειδὴ ὁ Στυλίτης τᾶχασε κι' ἐσάστισε βλέποντας
 τὴ φλογερὴ αὐτὴ πίστη τοῦ Πατριάρχου, καὶ δὲν ἐδέ-
 χθηκε νὰ κατεβῆ ἀπὸ τὸ στύλο, τοῦ εἶπεν ὁ μακάριος
 Εὐφραΐμιος:

— Ἐσὺ μόνος σου δὲν μοῦ τὸ ζήτησες νὰ γίνῃ αὐτό;
 Πῶς λοιπὸν τώρα ἀρνιέσαι νὰ τὸ κάμῃς;

Καὶ λέγοντάς του αὐτά, ἔβγαλε, ὁ Πατριάρχης τ'
 ὠμοφόριο ποὺ φοροῦσε, καὶ πλησιάζοντας πρὸς τὴ φω-
 τιά προσευχήθη καὶ εἶπε:

— Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ μου καὶ Θεέ μου, Σὺ ποὺ
 μᾶς καταξίωσες κ' ἐδέχθηκες νὰ πάρῃς σάρκα, σὰν τὴ
 δική μας, ἀπὸ τὴ Δέσποινά μας, τὴν ἀγία καὶ ἀειπάρθενη
 Θεοτόκο, φανέρωσέ μας τὴν Ἀλήθεια.

Καὶ τελειώνοντας τὴν εὐχὴ του αὐτὴν, ἐπέταξε τ'
 ὠμοφόριό του μέσα στὴ φωτιά. Κι' ἐνῶ ἐβάσταξεν ἡ
 φλόγα τῆς τρεῖς ὀλάκαιρες ὄρες, ὡς ποὺ γινήκανε
 στάχτη τὰ ξύλα, τ' ὠμοφόριο δὲν ἔπαθε τίποτα· καὶ τὸ
 ἐσῆκωσαν ἀνέπαφο κι' ἀνέγγιχτο κι' ἀπείραχτο χωρὶς

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΛΕΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ

Ἡ εὐλογημένη ὥρα ἔφθασε καὶ πάλιν. Ἡ στοργικὴ Μητέρα μας, ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καλεῖ ὅλα τὰ παιδιά της σ' ἓνα ἱερὸ προσκλητήριον. Ζητεῖ καὶ θέλει νὰ ἐπιτελέσῃ τὴν μεγάλη τῆς ἀποστολὴν ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους· καὶ νὰ μεταδώσῃ στὴ νέα γενεὰ ἀρχὲς χριστιανικῆς· οἱ ὁποῖες μόνον ἠμποροῦν ν' ἀνυψώσουν τὸν ἄνθρωπο σὲ ἠθικὴ προσωπικότητα. Καὶ ἔχουν, αὐτὲς μόνον, τὴν δύναμι νὰ καλλιεργοῦν τὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων μεταξὺ τῶν· καὶ νὰ θεμελιώσουν τὴν ζωὴ ἐπάνω στὶς ἀσάλευτες βάσεις τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἠθικότητος. Εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἠμπορέσῃ ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσῃ με ὁμόνοια καὶ με ἀγάπη. Ἀλλὰ καὶ ν' ἀπολαύῃ κάθε χαρὰ, εἰρήνη καὶ εὐτυχία στὴν πολυκύμαντη πορεία τοῦ βίου του.

*

Δυστυχῶς ὅμως. Οἱ ἄνθρωποι λησμονοῦν πολλὰς φορές ἀπὸ ἀδιαφορία ἢ — τὸ χειρότερον — ἀπὸ κακὴ διάθεσι καὶ ὑστεροβουλία, ὅτι ἡ νέα γενεὰ θὰ ἀνδρωθῇ καὶ θὰ ἐπιτύχῃ σὲ κάθε τῆς εὐγενικῆς ἐπιδίωξι, ἀπ' αὐτὴ καὶ μόνον τὴν ὀρθὴ τοποθέτησί της στὴ ζωὴ, ὅταν δηλαδὴ τὸ παιδί, ὁ νέος, παράλληλα πρὸς τὶς ἄλλες προσπάθειες γιὰ τὴν ἄνοδο, ζητήσῃ ἐνωρὶς ν' ἀρματωθῇ ἠθικοθησκευτικά, γιὰ ν' ἀποβῇ στ' ἀλήθεια «ἄνθρωπος».

Ἐσφαλμένα, λοιπόν, ἀποβλέπουν μονομερῶς στὴν ἀπόκτησι διαφόρων ξηρῶν γνώσεων, σπουδάζοντας στὰ διάφορα Σχολεῖα καὶ φθάνοντας ἀκόμη καὶ στὰ ὕψη, δῆθεν, μιᾶς ὁποιασδήποτε ἐπιστήμης. Στὴν πραγματικότητά πρόκειται γιὰ χρεωκοπημένους ἀπ' τὴν ἀρχὴ πνευματικὰ ἀνθρώπους, ποὺ ἡ ἀφροσύνη τους τοὺς ὠδήγησε σὸ νὰ κτίσουν τὸ οἰκοδόμημα τοῦ μέλλοντός τους ἐπάνω στὴν ἄμμο. Γι' αὐτό, στὰ πρῶτα ὀρμητικὰ κύματα τῆς ὑλοφροσύνης καὶ τῶν διαφόρων ἀθεϊστικῶν κοσμοθεωριῶν, χωρὶς καμμιά δυσκολία, μεταβάλλονται ὅλα σὲ φρικτὰ ἐρείπια καὶ συντρίμια. Γιὰ νὰ βεβαιωθοῦμε μάλιστα γι' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια, ποὺ

νάχῃ ἐπάνω του κανένα ἀπολύτως βλαβερὸ σημάδι ἀπὸ τὴ φωτιά.

Τότε ὁ Στυλῆτης βλέποντας αὐτὸ ποὺ γίνηκε, ἐδιδάχθηκε ποιὰ εἶναι ἡ Ἀλήθεια, κι' ἀναθεμάτισε τὸ Σευῆρο καὶ τὴν αἵρεσή του. Ἐξαναγύρισε λοιπόν στοὺς κόλπους τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, καὶ παίρνοντας τὴν ἁγία κοινωνία ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μακάριου Εὐφραιμίου, ἔδοξολόγησε τὸ Θεό.

Μετάφραση ΘΕΟΔΟΣΗ Κ. ΣΠΕΡΑΝΤΣΑ

δὲν ἐπιδέχεται καμμιά ἀπολύτως ἀμφισβήτησι, ὑπενθυμίζουμε ἐκεῖνο, ποὺ οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας, πολὺ σοφά, διεκήρυτταν· «πᾶσα ἐπιστήμη χωριζομένη ἀρετῆς, πανουργία καὶ οὐ σοφία φαίνεται», ἐπειδὴ ἀκριβῶς αὐτὴ ἡ σοφία εἶναι «ἐπίγειος, δαιμονιώδης». Ἀλλὰ περισσότερο χαρακτηριστικὰ εἶναι τ' ἀψευδῆ λόγια τοῦ Κυρίου, ποὺ ἀναφέρει, σὰν κατακλιεῖδα, στὴν γνωστὴ ἐπὶ τοῦ ὄρους ὁμιλία Του (Ματθ. ζ', 24-27). Καὶ ὁ Ἄπ. Ἰάκωβος τονίζει «τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δεῖξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραύτητι σοφίας...» (Ἰακ. γ', 13).

Ἔπειτα, ἓνα πλῆθος παραδειγμάτων, ἀπ' τὸ πρόσφατο παρελθόν, ἀλλὰ καὶ ἀπ' τῆ σημερινῆ ἐποχῆ μας, μᾶς δείχνει περὶτρανα, ὅτι κάθε ἄλλο παρὰ στὴν εὐθεῖαν ὁδὸν βαδίζει ἡ πλειονότης ἀπ' τῆ σύγχρονη νέα γενεά, ποὺ νὰ ὑπόσχεται τὴν καλλιτέρευσι τῆς ζωῆς. Καὶ νὰ ἐγγυᾶται γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν ὀνείρων καὶ τῶν πόθων κάθε τιμίου ἀνθρώπου, τῆς Πατρίδος, τῆς Ἐκκλησίας. Γιατὶ ἀπλούστατα ἡ ψυχὴ τῆς δὲν πάλλεται ἀπὸ ἱερούς ἐνθουσιασμοὺς καὶ ἀνώτερες ἐφέσεις· καὶ δὲν ἀγρευεταὶ ἀπὸ εὐγενικὰ ἰδανικά. Γι' αὐτὸ καὶ προτιμᾷ νὰ διαρρέῃ συνεχῶς πρὸς τὰ θολὰ καὶ νοσογόνα τέλματα τῆς ἡθικῆς κατωτερότητος. Καὶ ὁδηγεῖται ἀπὸ κατάπτωσι σὲ κατάπτωσι.

*

Ἐπομένως, χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ καὶ ἀγρυπνη παρακολούθησις. Οἱ γονεῖς πρῶτα, κ' ὕστερα κάθε πνευματικὸς ἀνθρώπος, ποὺ ἔμεινε ἀδούλωτος ἀπ' τὴς ἀνίερες ἀρχὰς τῶν ὀλεθρίων ὑλιστικῶν συστημάτων, ὀφείλου νὰ πράξουν τὸ ὑπέρτατον καθήκον τους. Νὰ διαφυλάξουν τὴν νεότητά ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τῶν λύκων, ποὺ γύρω τους ὀρῶνται. Νὰ ἐπαγρυπνοῦν γι' αὐτὴν, ὥστε νὰ τὴν καταστήσουν ἀπρόσβλητη ἀπ' ὄλους τοὺς φοβεροὺς κινδύνους καὶ τοὺς πειρασμοὺς τῆς ζωῆς. Δηλαδή νὰ τὴν διαπαιδαγωγήσουν σύμφωνα μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ νὰ ἐνισχύσουν, μὲ ὅλες τοὺς τίς δυνάμεις, τὴν ἱερὴ προσπάθεια τῆς Ἐκκλησίας, ποὺ ἀκριβῶς σ' αὐτὸ ἐξ ὀλοκλήρου ἀποβλέπει, εἰς τὸ νὰ ἔλθῃ κοντὰ τοὺς συμπαραστάτις, πρὸς ἐπίτευξι τοῦ μεγάλου τούτου Ἐθνοσωτήριου ἔργου, καὶ νὰ θερμάνῃ τίς ψυχὰς τῶν ἐφήβων καὶ ὄλων γενικὰ τῶν παιδιῶν, φωτίζοντας αὐτὰς μὲ τὸ ζωογόνο φῶς τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας.

Τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα ἄρχισαν καὶ πάλι τὰ μαθήματά τους. Ἐργάζονται δωρεάν καὶ μὲ ἀνιδιοτέλεια γιὰ τὸν ἠθικὸν καταρτισμὸν καὶ ἐξοπλισμὸν τῆς νέας γενεᾶς. Ἡ Ἐκκλησία μας, μὲ ἀπέραντη ἀγάπη, καὶ στοργὴ κάνει τὸ πᾶν. Καὶ καλεῖ ὄλους, γονεῖς, διδασκάλους, κηδεμόνας, νὰ τὴν βοηθήσουν. Ὅσοι πιστοί, ἅς μὴ ἀγνοήσουν τὴν σωτηρία φωνὴν Τῆς.

Ἀρχιμ. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ ΒΙΤΑΛΗΣ
Ἱεροκέρυξ Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΗΣ ΦΥΛΗΣ

**Η 28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΑΠΕΤΕΛΕΣΕΝ ΕΞΟΡΜΗΣΙΝ ΤΗΣ ΓΕΝΝΑΙΟΤΗΤΟΣ
ΚΑΙ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΛΟΥ
Η ΔΙΠΛΗ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ**

Οι δύο ιδεολογικοί κόσμοι, που έθριάμβευσαν.

Ο Έλληνικός λαός έώρτασε και φέτος με την ίδια συγκίνηση και μεγαλοπρέπεια την επέτειο μιᾶς μεγάλης ημέρας του. Την 28 Ὀκτωβρίου. Ἡμέρα διπλῆς σημασίας για την ἑλληνική φυλή. Γιατί ἐσημείωσε τὸ ξεσκάωμα ὀλόκληρης τῆς κατατρεγμένης φυλῆς, με ὑψωμένες τις σημαῖες τῆς πατρίδος και τῆς θρησκείας. Και πάλιν ἡ πατρίδα ἡ ἑλληνική ὑψώθηκε με σύμμαχο και συμπαραστάτη τὴν χριστιανική θρησκεία. Ἡ μία πίστις συνεπλήρωσε ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή τὴν ἄλλη. Ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή που οἱ σειρήνες τῆς αὐγῆς τῆς 28 Ὀκτωβρίου τοῦ 1940 ἐσκόρπισαν τὸν φόβο, ἡ πίστις ἡ ἔθνικὴ και ἡ χριστιανική ἀγκάλιασαν τὴν ἑλληνική ψυχὴ και ἐφύσησαν μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ἀνδρεία και τὸ θάρρος. Ἡ ὑπέρμαχος Στρατηγός, αὐτὴ που στάθηκε σύμμαχος στους ἀγῶνες τοῦ Βυζαντίου και ἔδωκε τὴν νίκη κατὰ τῶν βαρβάρων πολεμίων, ἄπλωσε τὰ φτερά της ἐπάνω ἀπὸ τὴν φυλὴ που ξεκίνοῦσε για ἕνα καινούργιο σκληρὸ ἀγῶνα, και ὠρθώθηκε πρωτοπόρος στὴν ἐξόρμησί της ἐναντίον ἐνὸς ἰσχυροῦ ἀντιπάλου. Και μαζί με τὴν ὑπέρμαχον Ἀειπάρθενον Θεοτόκον ἡ ἑλληνική ψυχὴ ἀγκάλιασε, ὡς σύμμαχό της και τὴν ἅγια που ἐώρταζε τὴν ἡμέρα ἐκείνη τῆς κηρύξεως τοῦ πολέμου. Δὲν τὴν ἐγνώριζε ὡς τότε ὁ ἑλληνικός λαός. Τὴν διαισθάνθηκε. Και ὅταν βραδύτερον, κατόπιν πρωτοβουλίας ἐνὸς εὐλαβοῦς και εὐπαιδευτοῦ πρωθιερέως, ἡ ἐπίσημη ἐκκλησία τὴν ἀνεκήρυξε ὡς τὴν ἅγια τῆς Νίκης, ὁ λαός ἐξακολουθεῖ νὰ τὴν εὐλαβῆται και νὰ τιμᾷ ὡς σύμμαχον και προστάτιδά του. Πρὸς τιμὴν της ἁγίας Εὐνίκης ἡ καθιερωθεῖσα ἀπὸ τὴν Ἱερὰν Σύνοδον ἐκκλησιαστικὴ ἑορτὴ τῆς «Ἁγίας Σκέπης». Μάρτυς και ἡρωὸς και ἡ ἅγια αὐτὴ που ἐνθυμίζει στὸν τεράστιο ἀγῶνα τῶν ἀλβανικῶν βουνῶν τὴν Παναγίαν, που τὴν ἔβλεπαν οἱ Ἕλληνες μαχητὲς στὶς παγερὲς νύχτες τοῦ 1940 νὰ σκέπη και νὰ εὐλογῇ τὸν ἀγῶνά τους. Ἁγία ὀλόκληρη ἡ οἰκογένεια τῆς τιμωμένης συμμάχου τῶν μαχητῶν μας. Γονεῖς και ἀδελφία τῆς Εὐνίκης εἶχαν συλληφθῆ ἀπὸ τοὺς εἰδωλολάτραις, γιατί προσκυνοῦσαν τὸν ἀληθινὸ Θεό. Δὲν ἀπέκρυψαν τὴν πίστι τους τὴν ὥρα που τοὺς ἐδίκαζαν. Και οἱ εἰδωλολάτραις βασανιστὲς τοὺς ἐκρέμασαν σὲ δένδρα, ἔχυσαν στὶς πληγὲς τους ξίδι, ἐνῶ κάτω ἀπὸ τὰ ταλαιπωρημένα

κορμιά τους ἐφούντωναν τεράστιες φωτιές, τοὺς ἐμαστίγωσαν, τοὺς πέταξαν σὲ πεινασμένα θεριά καὶ τέλος τοὺς ἀπεκεφάλισαν. Ἄλλὰ καθὼς γράφει ὁ θρησκευτικὸς ποιητὴς ὑμολογῶντας τὴν Εὐνίκη, τὴν μικρότερη κόρη τῆς Νεοτίλης καὶ τοῦ Τερεντίου

Κεχρυσωμέναις ἀναπτᾶσα Εὐνίκη ταῖς πτέρυξι
τῶν ἀνόμων ἰξευτῶν τὰς πανουργίας ἐξέφυγες.

Μὲ τὴν σκέπη, λοιπὸν τῆς ὑπερμάχου Παναγίας καὶ τῆς ἁγίας ποῦ ἐώρταζε κατὰ εὐτυχῆ συγκυρίαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην — τὴν 28 Ὀκτωβρίου— ἐξεκίνησαν οἱ Ἕλληνες μαχηταὶ κατὰ τὴν ἰσχυρὰν ἐπιβουλήν τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς τιμῆς τῆς πατρίδος τῶν τῆς ἑλληνικῆς. Ἄλλὰ καὶ ἐδῶ ἐθαυματούργησε ὁ προφητικὸς Δαυϊδικὸς ὕμνος.

Οὔτοι ἐν ἄρμασι καὶ οὔτοι ἐν ξίφεσι,
ἡμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυρίου μεγαλυνθησόμεθα.

Καὶ ἀπέδειξε πράγματι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς πόσον ἡ πίστις του πρὸς τὸ παρελθὸν καὶ τὴν παράδοσιν τῆς φυλῆς του καὶ πρὸς τὴν θρησκείαν ἐνίσχυσαν αὐτόν, ὥστε νὰ μὴ ταπεινωθῆ καὶ νὰ συν-τρίψῃ τὴν ἀλαζονείαν τῶν ἀντιπάλων ἐπιδρομέων.

*

Αὐτὴν τὴν ἐπέτειο τῆς ἡμέρας τῆς τόσον ἱστορικῆς, γιὰ τὸ Γένος ὀλόκληρον ὁ ἑλληνικὸς λαὸς τὴν ζῆ καὶ τὴν εὐλαβεῖται πάντοτε μὲ ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν συγκίνησιν. Ἀναγνωρίζει αὐτὴν ὡς ἡμέραν διπλῆς ἐκδηλώσεως καὶ νίκης τῆς φυλῆς. Καὶ τὴν ξαναζῆ σὰν καὶ τίς ἡμέρες αὐτὲς τοῦ φθινοπώρου, μὲ μίαν ὑποβλητικὴν μυστικοπάθεια. Ὁ ὠραῖος ἀρχάγγελος μὲ τὴν ἀπαστράπτουσα ρομφαία του, ὡς πρωτοπόρος στὴν ἐξόρμησιν τῆς φυλῆς, καὶ ἡ εὐλογία τῆς θρησκείας, ὡς ὄπλο ἀκαταμάχητο ἐναντίον τῶν ἄλλων μεγάλων καὶ ὕλιστικῶν ὄπλων. Ἡ 28 Ὀκτωβρίου καὶ ὅλη ἡ ἐποχὴ ποῦ ἐπηρεολούθησε, μέχρι τῆς ἡμέρας ποῦ οἱ σειρῆνες ἐσχόρπισαν τὴν χαρὰν καὶ αἱ σάλπιγγες διελάλησαν τὴν λύτρωσιν καὶ τὴν γαλήνην, ἐσημείωσαν σταθμοὺς ἀξιοσημειώτους γιὰ τὴν συμπάραστασιν τῆς ἐκκλησίας εἰς ἓνα ἀγῶνα τόσο σκληρὸ καὶ τόσον ἄνισο. Ἡ παράδοσις τοῦ εἴκοσι ἓνα ξαναζωντανεμένη ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς τῆς θρησκείας καὶ τοὺς πλεόν μικροὺς καὶ ἀσήμαντους σὲ μὸρφωσι. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοὺς, στὴν θέσιν ποῦ εὐρέθηκε, στάθηκε ἡρωϊκός, σὰν πραγματικὸς στρατιώτης τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς ἑλληνικῆς πατρίδος στὴν ἔπαλξιν του. Τὸ μαῦρο ράσο ἀνεμίσθηκε ὑπερήφανα, ὡσὰν ἡ ὠραιότερη σημαία τοῦ ἀγῶνος. Καὶ ἡ συνέχεια τῆς προσφορᾶς τῆς ἐκκλησίας στὸν

ΑΠΟ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΑΝΑΧΩΡΗΤΟΥ

Η ΑΓΙΑ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΗ ΘΕΚΛΑ

Χρειάζονται θάρρητα και τόλμη μεγάλη, για να καταπιασθῆ κανένας με την άμωμη νύφη του Χριστού, τῆ μακάρια Θεκλα και να θελήσῃ, με κόυφια λόγια τῆς κοσμικῆς ματαιότητος, να παραστήσῃ τὴν δλόφλογη αὐτὴν Ἀνατολίτικη ψυχῆ, πού τὴν ἐλαμπάδιαζε και τὴν κατέκαιεν ὁ Θεϊκὸς ἔρωτας.

Μόνον με βαθειά κατάνυξη, μπορεί κανεὶς να πλησιάσῃ τὴν ἀτίμητην αὐτὴ κιβωτὸ τῆς ἀγιότητος· και με συντριβὴ να στοχασθῆ τὸ πέρασμά της ἀπὸ τὸν κόσμον μας αὐτό, πού στάθηκε φωτεινότερον ἀπὸ κάθε μετέωρον τ' οὐρανοῦ. Γι' αὐτό, και στὸ νοῦ του καθενὸς πού, μ' εὐλάβεια τὸ μελετᾷ, ἀπομένει κάτι σὰν θάμβος και σὰν τὴν ἱερὴ συγκίνηση πού κυριεύει τὴν καρδιάν, ἐμπρὸς στὸ θέαμα τοῦ "Ἡλιου, σὲ μιὰ μεθυστικὴ και χρυσορόδινη Ἀνατολῆ.

*

Ἡ μακάρια Θεκλα γεννήθηκε στὸ 32 μ.Χ. στὸ Ἰκόνιο. Κι'

ἀγῶνα αὐτὸν τὸν ἄνισον και τὸν σκληρὸ ὑπῆρξεν ἄνευ προηγουμένου." Ἀπειρα θυσιαστήρια με θύματα λειτουργοὺς τῆς ἐκκλησίας, με σκληροὺς θύτας τοὺς κατακτητὰς και τοὺς ἄλλοις ἐχθροὺς τῆς θρησκείας κατόπιν.

Ἐθαύμασαν οἱ κατακτητὰι τὸ θάρρος και τὴν γενναιότητα τῶν λειτουργῶν τῆς θρησκείας μας. Καὶ ἐδοκίμασε κάμψι και ἐκδηλῆ ταπεινώσι ἢ ἀλαζονεία και ἡ σκληρότητά τους. Ἡ ἱστορία δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ και νὰ μὴν ἀφιερῶσῃ περιλαμπρες χρυσὲς σελίδες για τὴν συμβολὴ και τὴν θυσία τῶν κληρικῶν στὸν τελευταῖον αὐτὸν ἀγῶνα, τὴν ἐπέτειον τοῦ ὁποίου ἐορτάζει τις ἡμέρες αὐτὲς ὁ ἑλληνικὸς λαός. Ἡ 28ῆ Ὀκτωβρίου σταθμὸς τῆς εὐψυχίας και τῆς ἀποφασιστικότητος τοῦ λαοῦ μας ὑψώθηκε και ὡς φωτεινὸς σταθμὸς ἐκδηλωτικὸς τῆς πίστεως τῶν Ἑλλήνων πρὸς τὴν θρησκείαν του. Ἡ μεγάλη ἔθνικὴ περιπέτεια με τὰς ὑλιστικὰς ἀντιξοότητας και ἀγωνίας, ἀλλὰ με τὸν φωτοστέφανον πάντοτε μιᾶς ψυχικῆς νίκης ἐστερέωσε ὅσον ποτὲ ἴσως ἄλλωστε τὴν ἑλληνικὴν πίστιν πρὸς τὴν θρησκείαν. Ἐπίστεψε ὁ ἑλληνικὸς λαός εἰς τὴν νίκην τῆς ἰδεολογίας του, γιατί δὲν ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸν ἰδεολογικὸν θρησκευτικὸν του κόσμον. Καὶ ἡ νίκη του ὑπῆρξε διπλῆς σημασίας. Καθὼς και ἡ ἐπέτειος τῆς ἡμέρας πού ἐώρτασε ἐδῶ και λίγες μέρες ὀλόκληρος ὁ Ἑλληνισμός.

ΒΑΣ. ΗΛΙΑΔΗΣ

ἐκεῖ, σὲ ἡλικία δεκαοχτῶ χρονῶν, τῆς ἔλαχεν, ἀπὸ θεία εὐδοκία, νὰ γνωρίσῃ καὶ ν' ἀκούσῃ τὸ θεῖο Παῦλο, ποῦ ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν εἶχε φθάσει στὴ χώρα τῆς, κηρύττοντας ἀκούραστα, μὲ τὴ θεοκίνητη γλῶσσα του, τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ Θέκλα ἦτανε ἀρραβωνιασμένη μὲ κάποιον ἀρχοντικὸ νέο εἰδωλολάτρη, ποῦ τὸν ἔλεγαν Θάμυρι, καὶ ποῦ ὅλοι τὸν ἐλόγιαζαν σὰν τὸν πιὸ καλόμοιρο καὶ τὸν πιὸ εὐτυχισμένο στὸ Ἰκόνιο. Γιατὶ ἡ ἀρραβωνιαστικιά του δὲν ἦτανε μόνο πλούσια κι' ἀπὸ τὰ πιὸ καλοβαστούμενα σπιτικά τῆς χώρας, μὰ εἶχε καὶ μιὰν ὁμορφιὰν ἀσύγκριτη· κι' ὅλοι τὴν ἐκαμάρωναν, σὰν τὸ πιὸ μυριστικὸ κι' ὠραιότερο λουλούδι τῆς γῆς τους.

*

Ἀπὸ τὴ στιγμὴν ὅμως ποῦ ἡ μακάρια Θέκλα ἄκουσε τὸ φλογερὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου ὁ νοῦς τῆς ἐφωτίσθηκε· καὶ ὁ σπόρος τῆς αἰωνιότητος, ποῦναι ἀπὸ τὸ Θεὸ βαλμένος στὰ βάθη κάθε ἀνθρώπινης ψυχῆς, ἀναβλάστησεν μέσα τῆς ἀλόδρους, ποτισμένος ἀπὸ τὰ ζωοφόρα νάματα τῆς διδαχῆς του. Κι' ἔτσι τὰ σωθικά τῆς, ποῦ ἦτανε προτῆτερα χερσωμένα καὶ κατάξερα, ἐλουλούδιασαν κι' ἐμυροβόλησαν ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Κι' ἀπὸ τότε, κάθε ἄλλη χαρὰ τοῦ κόσμου τῆς ἐφάνηκε μάταιη· κάθε ἄλλη ἀγάπη ἔσβυσεν ἐντὸς τῆς· κι' ὅλα τὰ ἐγκόσμια, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ μίμησιν τοῦ Χριστοῦ, τὰ ἐλόγιαζεν ἀνύπαρτα· καὶ τὰ πλοῦτη τῆς γῆς, σὰν μιὰ φύχτα ἄμμος καὶ σὰν καπνὸ καὶ σὰν ἀγέρα. Εἶπε λοιπὸν, μὲ εἰλικρίνεια, στὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς τὸ Θάμυρι, πὼς ἀφοῦ αὐτὸς εἶναι εἰδωλολάτρης καὶ θέλει ν' ἀπομείνῃ τέτοιος, αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ γυναίκα του.

*

Ἡ μητέρα τῆς ὅμως Θεόκλεια ἦτανε μιὰ πολὺ φανατικὴ εἰδωλολάτρισσα. Καὶ σὰν ἔμαθε ὅλ' αὐτά, καταταράχθηκε κι' ἀγωνίσθηκε, μὲ κάθε τρόπο, νὰ τὴν κάμῃ ν' ἀλλάξῃ γνώμη καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴν εἰδωλολατρεία. Γιατί, οὔτε τῶβαζε οὔτε καὶ τὸ χωροῦσεν ὁ νοῦς τῆς, πὼς τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ ποῦ ἀστραφεν ἐμπρὸς τῆς, εἶχε χαρίσει πλέον στὴ θυγατέρα τῆς τὴν πανευφρόσυνην ἐκείνη πνευματικὴν αἴσθησιν, ποῦ κάνει τὸν ἄνθρωπο ν' ἀπλώνῃ τὰ φτερά του σὰν ἀετὸς πρὸς τὸν οὐρανό. Γιατὶ πὼς μπορεῖ ἓνας ποῦ εἶναι ἀπὸ γεννητοῦ του τυφλὸς νὰ καταλάβῃ τί εἶναι φῶς; Ἐπίστευε λοιπὸν πὼς οἱ Χριστιανοί, μὲ διάφορες γητιεὺς καὶ μαγγανεῖες καὶ μὲ τὰ μάγια τους, εἶχανε γυρίσει τάχα τὰ μυαλὰ τῆς κόρης τῆς καὶ τῆς εἶχανε ἀπονεκρώσει τὸ λογικὸ καὶ τὴ γνώση τῆς.

Μὰ σὰν ἐστάθηκεν ἀδύνατο νὰ τὴν πείσῃ, μ' ὅσα καὶ νὰ τῆς εἶπε κι' ὅσο καὶ νὰ τὸ πᾶσχισεν, ἐσκύλιασε κυριολεκτικὰ καὶ ξεφρενιασμένη καὶ ἀγριεμένη σὰν τῆ φουρτουνιασμένη θάλασσα, παρουσιάσθηκε μαζὶ με τὸν ἀρραβωνιαστικὸ τῆς Θέκλας στὸν Ρωμαῖον ἑπαρχο τοῦ Ἰκονίου Καστίλιο, καὶ κατάγγειλε τὴν κόρη τῆς, πὼς εἶναι Χριστιανή.

*

Ἐκεῖνος τότε, χωρὶς νὰ χάσῃ καθόλου καιρό, ἀποφάσισεν εὐθύς, νὰ ξεριζώσῃ τὸ ἀγιασμένο αὐτὸ φυτό τοῦ Χριστοῦ. Προτοῦ νὰ ριζώσῃ καὶ πρὶν νὰ φωντώσῃ σὰν πλατάνι καὶ ἰσκιώσουν τὰ κλωνάρια του κι' ἄλλες πολὺδιψες καὶ κουρασμένες ψυχές.

Διέταξε λοιπὸν νὰ πιάσουν τὴ μακάρια Θέκλα· τὴν ἔριξε σὲ μιὰ σκοτεινὴ φυλακὴ, κι' ἐπρόσταξε νὰ τὴ δικάσουν γρήγορα. Κι' ὅταν ἤρθε ἡ ἡμέρα τῆς δίκης τῆς, ἡ μητέρα τῆς παρουσιάσθηκε στὸ δικαστήριον, κι' ἐφώναζε σὰν μανιακὴ, νὰ τὴν κάψουν ζωντανὴ μέσα στὸ Ἀμφιθέατρο, γιὰ νὰ τὴν ἰδῇ ὁ κόσμος καὶ νὰ παραδειγματισθῇ!

— «Κατάκαιε αὐτὴν ἐν μέσῳ τοῦ Σταδίου καὶ τοῦ Θεάτρου», ἐφώναζε διαρκῶς πρὸς τὸν ἑπαρχο Καστίλιο. Καὶ οἱ δικαστὲς τὴν κατεδίκασαν, νὰ τὴν ρίξουν στὴ φωτιά καὶ νὰ καῖ ζωντανή.

*

Ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ ποινὴ τῆς καὶ νὰ γίνῃ τὸ κάψιμό τῆς, ὅλο τὸ Ἰκόνιον εἶχε τρέξει στὸ Ἀμφιθέατρο, γιὰ νὰ παρασταθῇ στὸ θέαμα καὶ οἱ περισσότεροι συμπονοῦσαν τὰ δροσερά τῆς νειᾶτα καὶ λυπούντανε τὴν ὁμορφιά τῆς. Ἡ μακάρια ὅμως Θέκλα δὲν ἔδειχνε λύπη, οὔτε καὶ φανέρωνε καὶ κανένα φόβο καὶ ἀδυναμία, ἀλλὰ φτερωμένη ἀπὸ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Χριστοῦ, ἐβάδιζε με γενναιότητα κι' ἐμπῆκεν ἄφοβα μέσα στὴ φωτιά, ἀφοῦ πρῶτα ἔκαμε τὸ σημεῖο τοῦ τιμίου Σταυροῦ.

Καὶ τότες — ὦ! τοῦ θαύματος — ἡ φωτιά πού ἔζωσε τ' ἀγιασμένο τῆς κορμί, ἀντὶ νὰ τὸ κατακάψῃ, τοῦ ἐγίνηκε δροσιά, ὅπως ἄλλοτες, οἱ φλόγες στοὺς «τρεῖς παῖδας ἐν τῇ καμίνῳ».

Κι' ἀκόμη, ἐνῶ προητέρα ἦτανε ξαστεριά, ἐσκοτείνιασε ξαφνικὰ ὁ οὐρανὸς κι' ἔγινε μαῦρος σὰν τὴν πίσσα. Καὶ συνακόλουθα, ἐξέσπασε μεγάλη νεροποντὴ, μ' ἀστραπόβροντα φοβερά, πού ἐνόμιζε κανένας πὼς ὁ οὐρανὸς κομματιάζεται καὶ κατρακυλᾷ. Ἐπιασε λοιπὸν πανικός ὅλο τὸν κόσμον κι' ἐσκόρπισαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰν τοῦ λαγοῦ τὰ παιδιὰ.

Καὶ ἡ μακάρια Θέκλα, πού κανεῖς, πλέον δὲν τὴν ἐπρόσεχεν

καὶ τὴν ἀφῆκαν ὀλομόναχη, κατέβηκεν ἀπὸ τῆ φωτιά, κάνοντας τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ, κι' ἐτράβηξεν, ἀνεμπόδιστα πρὸς τὴν ἔξοδο τοῦ ἀμφιθεάτρου, κι' ἔφυγεν ἔξω ἀπὸ τὸ Ἰκόνιο.

Μόλις δὲ εἶχε ξεμακρύνει λίγο ἀπὸ τὴν πόλη, συνάντησεν ἐπάνω στὸ δημόσιο δρόμο πρὸς τὴν Ἀντιόχεια τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ποῦ μαζί μὲ λίγους συνοδοὺς καὶ μαθητῆς του ἦτανε γονατισμένος στὴ δημοσιὰ κι' ἐπροσευχότανε στὸ Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία της. Κι' ἀπὸ ἐκεῖ, ὅλοι πλέον μαζί, ἐτράβηξαν δοξολογώντας τὸ Θεό, πρὸς τὴν Ἀντιόχεια.

*

Ἡ Ἀντιόχεια — ὕστερα ἀπὸ τὴ Ρώμη κι' ἀπὸ τὴν Ἀλεξάνδρεια — ἦτανε τότες ἡ τρίτη κατὰ σειράν μεγάλη πόλη τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας. Μετὰ δὲ τὰ θεοβάδιστα Ἱεροσόλυμα, ἐστάθηκεν ἡ δεύτερη μητέρα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, εἶχε περισσότερο ἀπὸ μισὸ ἑκατομμῦριο κατοίκους καὶ ἦτανε ἔδρα τοῦ Αὐτοκρατορικοῦ ἀπεσταλμένου. Ὁ πληθυσμὸς της ἦταν πανσπερμικὸς καὶ κάθε λογῆς ἐπικρατοῦσεν ὅμως τὸ Ἑλληνικὸ στοιχεῖο, καὶ οἱ δρόμοι της ἦσαν καταστόλιστοι ἀπὸ θαυμάσια ἔργα Ἑλληνικῆς Τέχνης.

Στὴν Ἀντιόχειαν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἔμεινε πολὺν καιρὸ καὶ περίπου εἴκοσι δλόκληρα χρόνια. Γιατὶ ἐχρησιμοποιοῦσε τὴ μεγάλην αὐτὴ Πολιτεία σὰν ὀρηκτήριό του στὰ Ἀποστολικά του ταξίδια. Κι' ἐκεῖ, μακριὰ ἀπὸ τὴν Ἑβραϊκὴ μισαλλοδοξία καὶ ἀπὸ τὸν κατεψυγμένο φανατισμὸ τῶν πατριωτῶν του, ἐδίδασκε, περιτριγυρισμένος ἀπὸ τοὺς βοηθοὺς του, τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ. Καί, μὲ τὸ φλογερὸ του κήρυγμα, προσηλύτιζεν ἀδιάκοπα νέες ψυχές, ποῦ τίς ἐθέρμαινε, καὶ τοὺς παρέδιδε κατόπιν τῆ σημαία τοῦ Χριστοῦ, γιὰ νὰ τὴ στήσουν — θριαμβεύτρια καὶ λυτρωτικὴ — στὶς γύρω πολιτεῖες κι' ἀπάνω στὰ κάστρα τοῦ ζόφου καὶ τῆς ἀμαρτίας.

Ἐκεῖ λοιπὸν ἀραξοβόλησε κι' ἐγκαταστάθηκε καὶ ἡ μακάρια Θέκλα, ἀνθολογώντας ἀδιάκοπα τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς, μὲ δάσκαλό της καὶ καθοδηγητὴ της τὸν θεῖο Παῦλο.

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΝΘΙΜΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ

«Οἱ τὴν χάριν λαβότες τῶν ἱαμάτων, ἐφαπλοῦτε τὴν ὄψωιν τοῖς ἐν ἀνάγκαις. Ἴατροὶ θαυματουργοί, ἔνδοξοι. Ἀλλὰ τῇ ἡμῶν ἐπισκέψει καὶ τῶν πολεμίων τὰ θράση κατεννάσατε, τὸν κόσμον ἰώμενοι ἐν τοῖς θαύμασιν».

(Κοντάκιον τῶν ἁγ. Ἀναργύρων)

ΛΟΓΟΙ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ ΑΣΚΗΤΟΥ

(*Ὁ ἅγιος αὐτὸς ἦρθε στὸν κόσμον στὰ 430 μ. Χ. Ἀσκήτεψε στὴν Αἴγυπτο κι' ἦτανε μαθητὴς Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου. Ἐγραψε πολλά, ἀνάμεσα στὰ ὁποῖα εἶναι τὰ: «Περὶ πνευματικοῦ νόμου» καὶ «Περὶ τῶν οἰομένων ἐξ ἔργων δικαιοῦσθαι», γεμάτα θεία χάρη κι' εὐωδία πνευματικῆ).*

Ὁ ταπεινόφρονας καὶ κεῖνος ποῦ ἔχει πνευματικὸ ἔργο, σὰν διαβάζη τὸ Εὐαγγέλιο, ὅλα θὰ τὰ νοιώσῃ πῶς λέγονται γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ ὄχι γιὰ κανέναν ἄλλον.

*

Διάβαζε τὰ λόγια τῆς Ἀγίας Γραφῆς μὲ ἔργα καὶ μὴν λές πολλά, περηφανευόμενος γιὰ κούφια νοήματα.

*

Ὁ κάθε ἄνθρωπος ἔχει τόση ἀληθινὴ γνώση, ὅση βεβαιώνει ἡ πραότητα κι' ἡ ταπείνωση κι' ἡ ἀγάπη ποῦ ἔχει.

*

Ὁποῖος ἔχει τὴν πραότητα τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τοὺς σοφοὺς εἶνε πῶς σοφός. Κι' ὁποῖος ἔχει ταπεινὴ καρδιά, εἶναι ἀπὸ τοὺς δυνατοὺς πῶς δυνατός· γιατί βαστοῦνε τὸν ζυγὸ τοῦ Χριστοῦ μὲ γνώση.

*

Ἄλλο εἶνε ἡ γνώση τῶν πραγμάτων, κι' ἄλλο εἶναι ἡ γνώση τῆς ἀληθείας. Ὅση διαφορὰ ἔχει ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸ φεγγάρι, ἄλλη τόση διαφορὰ ἔχει ἡ πρώτη ἀπὸ τὴ δεύτερη. Ἡ γνώση τῶν πραγμάτων ἀποχτιέται μὲ τὴν ἐργασία τῶν ἐντολῶν, ἐνῶ ἡ ἡ γνώση τῆς ἀληθείας δίνεται στὸν ἄνθρωπο ἀναλόγως στὴ χριστιανικὴ ἐλπίδα, ποῦ ἔχει στὴν καρδιά του. Ἄν λοιπὸν θέλῃς νὰ σωθῆς καὶ φτάξης στὸ νὰ γνωρίσης τὴν ἀλήθεια, νὰ προσπαθῆς πάντα νὰ ἀνεβαίνῃς ἀπάνω ἀπὸ τὰ πράγματα ποῦ τὰ νοιώθουμε μὲ τίς αἰσθήσεις καὶ νὰ προσκολλίσαι στὸν Θεὸ μὲ μονάχη τὴν ἐλπίδα.

*

Τὸ στόμα τοῦ ταπεινόφρονος θὰ λαλήσῃ πάντα τὴν ἀλήθεια.

κι' ὅποιος ἀντιλέγει σ' αὐτή, εἶναι ὅμοιος μὲ ἐκεῖνον τὸν ὑπηρέτη
ποῦ χτύπησε τὸν Κύριο στὸ πρόσωπο.

*

Νὰ μὴν χαίρεσαι σὰν κάνεις καλὸ στὸν ἄλλον, ἀλλὰ σὰν
κάνης ὑπομονὴ στὰ κακὰ ποῦ σοῦ κάνουνε καὶ δὲν κρατᾶς κακία
στὴν ψυχὴ σου.

*

Κάθε θλίψη καὶ δυστυχία ποῦ γίνεται στὸν ἄνθρωπο, κάνει ὥστε
νὰ γίνῃ φανερὸ κατὰ ποῖο μέρος κλίνη ἢ θέλησή του, ἂν κλίνη
στὰ δεξιά ἢ ἂν κλίνη στ' ἀριστερά*. Γιὰ τοῦτο ἡ θλίψη, ποῦ φαί-
νεται σ' ἐμᾶς θλίψη, λέγεται πειρασμός, ἕχουν δοκιμὴ, γιὰτὶ
δοκιμάζεται μ' αὐτὴ ὁ ἄνθρωπος καὶ φανερώνονται ποιά εἶναι
τὰ κρυμμένα θελήματά του.

Ἡ καρδιά ποῦ ἀγαπᾷ τίς ἡδονὲς εἶνε φυλακὴ κι' ἀλυσίδα
βαριά γιὰ τὴν ψυχὴ, τὴν ὥρα ποῦ πεθαίνει ἄνθρωπος· ἐνῶ ἡ καρδιά
ποῦ πόνεσε γιὰ τὸν Θεό, εἶνε θύρα ἀνοιγμένη στὸν Παράδεισο.

*

Μὴν περηφανευτῆς ἅμα τρέχουνε δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια
σου τὴν ὥρα ποῦ κάνεις προσεχὴ· γιὰτὶ ὁ Χριστὸς ἄγγιξε τὰ μάτια
σου κι' ἀνοίξανε στὸ φῶς τῆς πίστεως.

*

Μὴν ζητᾶς νὰ βρῆς ἄνθρωπο ποῦ νὰ εἶναι τέλειος στὰ καλὰ
τὰ ἔργα, γιὰτὶ δὲν θὰ τὸν βρῆς· ἡ τελειότητα βρῖσκεται γιὰ τὸν
ἄνθρωπο στὸν σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ.

Τὸ σύστημα τῆς κακίας εἶνε σὰν ἓνα δίχτυ πολὺπλοκο, κι'
ὅποιος μπλέξει σ' αὐτὸ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ποδιοῦ του, τυλίγεται
δλάκερος.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ

* Δεξιὰ κι' ἀριστερά εἶναι τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό.

«Τῶν οὐρανίων στρατιῶν Ἀρχιστρατήγοι, δυσωποῦμεν ἡμᾶς ἡμεῖς οἱ
ἀνάξιοι, ἵνα ταῖς ὑμῶν δεήσεσι τειχίσγητε ἡμᾶς, σκέπη τῶν πτερόγων,
τῆς ἀβλῶν ὑμῶν δόξης, φρουροῦντες ἡμᾶς προσπίπτοντας, ἐπιτενῶς καὶ
βοδῶντας. Ἐκ τῶν κινδύνων λυτρώσασθε ἡμᾶς, ὡς Ταξίαρχοι τῶν ἁγίων
Δυνάμεων».

(Ἀπολυτίκιον εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Συνάξεως τοῦ Ἀρχιστρατήγου
Μιχαὴλ καὶ τῶν λοιπῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων).

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ
ΕΙΣ ΤΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ

Θ' Κυριακή Λουκά

(Λουκ. ιβ' 16-21)

«Καὶ διελογίζετο ἐν ἑαυτῷ λέγων· τί ποιήσω, ὅτι οὐκ ἔχω ποῦ συνάξω τοὺς καρπούς μου;» (Στίχ. 17)

[Καὶ συλλογίζεταν μέσα του, λέγοντας, τί νὰ κάμω, μιὰ καὶ δὲν ἔχω ποῦ νὰ συνάξω τὴ σοδειά μου;]

«Δὲν ἔχω...». Ἦταν ἀπ' ἀρχῆς πλούσιος, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Τώρα, μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴν μεγάλη συγκομιδὴ, ποῦ τοῦ ἔλαξε, ἦταν πάμπλουτος. Εἶχε εὐφορήσει ἡ χώρα του. «Ὅλοι οἱ ἀγροὶ τοῦ εἶχαν ἀποδώσει ὑπεράφθονα. Κι' ὅμως, σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι, ἀκούεται ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ πλουσίου τὸ «δὲν ἔχω». Εἶναι κάτι ἀσφαλῶς τὸ ὀλότεια ἀπρόοπτο, ποῦ ξαφνιάζει καὶ σταματᾷ τὴν προσοχή.

Βέβαια, τὸ «οὐκ ἔχω» τὸ εἶπε ὁ ἄφρων ἐκεῖνος ἄνθρωπος σχετικὰ μὲ τὶς ἀποθήκες του, ποῦ ἦταν πλέον μικρὲς γιὰ νὰ χωρέσουν τὴν ἐξαιρετικὰ μεγάλη σοδειά. Ὡστόσο, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ πλούσιος διαλαλεῖ τὴ φοβερὴ φτώχεια του, λέγοντας ἐκεῖνο τὸ «δὲν ἔχω».

«Οὐκ ἔχω», ἀναλογίζεται. Ἐννοεῖ, ἀποθήκες κατάλληλες. Ἀλλὰ ἀκούσια, προφέρει μιὰ ἀλήθεια, μιὰ πραγματικότητα, ποῦ δὲν τὴν φαντάζεται. Γιατὶ ἀκριβῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ κατ' ἐξοχήν «μὴ ἔχων» ὁ πραγματικὰ ἀκτήμων, ὁ αὐθεντικὰ πένης.

Τὸ «οὐκ ἔχω» εἶναι ἓνα ἀθέλητο προανάκρουσμα στὸ φοβερὸ ἄσμα ποῦ παίζει ἡ αὐρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὶς χορδὲς τῆς παραβολῆς. Γιατὶ ἡ παραβολή, στὴ συνέχειά της, ἀποδείχνει ὅτι πραγματικὰ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος «δὲν ἔχει». «Ὅτι ἦταν ἰδιοκτῆτης ἐνὸς τίποτε.

Νόμιζε ὅτι εἶχε τὸν σιτοβολῶνα ἐκείνης τῆς χρονιάς. Ὅτι εἶχε ἐξασφαλίσει ἀγαθὰ στὴ ζωὴ του γιὰ πάντα. Κι' ἔτσι, ἀποτεινόμενος στὸν ἑαυτό του, ἔλεγε:

— Ψυχὴ μου, ἔχεις πολλὰ ἀγαθὰ, σωριασμένα γιὰ ἀτελείωτα χρόνια. Ἀναπαύου, φάγε, πίνε, εὐφραίνου.

Ἄλλὰ ἡ ἀλήθεια ἦταν πολὺ διαφορετικὴ ἀπὸ τὴν ψεύτικη εἰκόνα, ποὺ ἐκεῖνος εἶχε μπροστά του. Ἡ ἀλήθεια ἦταν, ὅπως ἀποδείχθηκε ἀπὸ τὴν ἐξέλιξι τῶν γεγονότων, ὅτι δὲν εἶχε τίποτε, ὅτι ἦταν ἓνας φτωχός, ποὺ τοῦ ἔλειπαν τὰ πάντα.

Ἦταν ἰδιοκτῆτης μιᾶς μεγάλης ποσότητος ἐπιγείων ἀγαθῶν. Τοῦ ἀνῆκαν σπίτια, χωράφια, ἀποθήκες, χρήματα, πολυτελῆ ἐπιπλα, ἀμφιέσεις πολύτιμες, φαγητὰ καὶ ποτὰ κι' ἄλλες λογιῶν-λογιῶν ἀπολαύσεις.

Ὡστόσο, ἦταν ὁ ἄνθρωπος ποὺ δὲν εἶχε.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἀγαθὰ, ποὺ νομίζει ὅτι τοῦ ἀνήκουν, εἶναι τοῦ Θεοῦ. Εἶναι δῶρα τῆς ἀγάπης του καὶ τῆς σοφίας του. Ἄλλὰ γιὰ νὰ τ' ἀπολαμβάνῃ ὁ ἄνθρωπος, πρέπει νὰ στέκεται μέσα στὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ δὲν χάνουν τὴν ἀξία τους, εἴτε ἐμεῖς εἴμαστε ἀμαρτωλοί, ὅπως ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς, εἴτε ζοῦμε σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τὰ ἔχουμε, ὅμως, μονάχα στὴ δεύτερη περίπτωσι.

Πρῶτα-πρῶτα, γιὰτὶ τότε μόνο ξέρουμε νὰ τὰ ἐκτιμοῦμε σύμφωνα μὲ τὴν πραγματικὴ τους ἀξία. Ἔτσι, κι' ἂν χρειασθῇ νὰ τὰ στερηθοῦμε, δὲν μᾶς κοστίζει γιὰτὶ γνωρίζουμε ὅτι εἶναι σχεδὸν ἓνα τίποτε μπροστὰ στὴν περιουσία τῆς ἀρετῆς.

Τότε, καὶ τὸ λίγο ποὺ ἀπολαμβάνουμε ἀπ' αὐτὰ, ἔχει μιὰ γλύκα εὐλογημένη, μιὰ χαρὰ μόνιμη, γιὰτὶ εἶναι σὰν νὰ ξαναγυρίζουμε στὴ ζωὴ τῶν πρωτοπλάστων πρὶν ἀπὸ τὴν παρακοή, ὅταν ὅλα τὰ κτίσματα ἦταν κάτω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο καὶ χάριν τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀπεναντίας, ὅταν κανεὶς ἀποσταῖ ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ πέφτῃ στὰ γῆινα, τότε δὲν χάνει μονάχα τὸν Θεό. Χάνει κι' αὐτὸ τὸ λίγο, γιὰ τὸ ὅποιο πρόδωσε τὸν Θεό. Τότε, σὰν τὸν πλούσιο τῆς σημερινῆς παραβολῆς, ὁ ἄνθρωπος «οὐκ ἔχει».

Δὲν ἔχει πρῶτα τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, μέσα στὴν ὁποία καὶ τὸ ξερὸ ψωμί εἶναι γλυκύτερη ἀμβροσία. Πλουτίζει ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου, ἀλλὰ αὐτὰ τοῦ δίνουν μιὰ χαρὰ ρηχὴ, ψεύτικη, μὲ πολὺ πικρὸ βάθος, γεμάτη μέριμνες κι' ἀνησυχίες, γεμάτη ὀλισθηρὲς κατωφέρειες, ποὺ γκρεμίζουν τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὸν ὑψηλὸ προορισμὸ του στὴν ἀπώλεια, στὸν αἰώνιο θάνατο.

Δὲν ἔχει, ὕστερα τὴν ἀσφάλεια γύρω του. Διαθέτει θησαυρούς, ποὺ εἶναι ἐκτεθειμένοι στὸν φθόνον τῶν φίλων, στὶς ἐπιθέσεις τῶν ἐχθρῶν, στὴν ἀοριστία ποὺ ἔχει ἡ διάρκεια τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς.

Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἐνδεχόμενον, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, τὸ πιὸ φοβερό, ἐξαίρει ἢ παραβολή. Ὁ πλούσιος λογάριζε νὰ ζῆσθαι πολλὰ χρόνια, ὅσα ἀντιστοιχοῦσαν στὸν ὄγκον τῶν ἀγαθῶν του.

χρόνια ξεχειλισμένα από ανάπαυσι, εὐφροσύνη, φαγοπότι, ἀκολασία.

Αὐτὰ τὰ χρόνια τοῦ ἦταν ἀπαραίτητα σάν ἓνα κύπελλο, ποῦ θὰ χωροῦσε μέσα του τὰ ρευστὰ ἐκεῖνα ἀγαθὰ. Ἄλλοιῶς θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ συγκρατηθοῦν. Οἱ ἀποθήκες, οἱ καινούργιες εὐρύχωρες ἀποθήκες, ποῦ σκόπευε νὰ φτιάξῃ, θὰ τὰ χωροῦσαν, θὰ γίνονταν τὸ μεγάλο θησαυροφυλάκιό του. Ἀλλά, παράλληλα, τοῦ χρειαζόταν καὶ μιὰ ἄλλου εἴδους ἀποθήκη, καμωμένη ὄχι μὲ πέτρες καὶ μὲ δοκάρια, ἢ ἀποθήκη τῆς μακροζωίας.

Δὲν ἔχω ποῦ νὰ τὰ συνάξω, εἶπε διαλογιζόμενος. Ὁ νοῦς του πήγαινε στις πέτρινες ἀποθήκες. Ἐπρεπε, ὅμως, νὰ λογαριάσῃ κι' ἐκεῖνη τὴν ἄλλη, τὴν ἀόρατη ἀποθήκη, τὴν ἀποθήκη τοῦ χρόνου.

«Δὲν ἔχω ποῦ νὰ τὰ συνάξω». Καὶ πραγματικὰ δὲν εἶχε. Ἄντι γιὰ τὸ μεγάλο κύπελλο τῆς μακροβιότητος, ποῦ θὰ περιεῖχε γιὰ χάρι του τὸν ρευστὸ πλοῦτο, δὲν τοῦ δόθηκε δοχεῖο ἰκανὸ νὰ συγκρατήσῃ οὔτε μιὰ σταγόνα. Ἐκεῖνη τὴν ἴδια νύχτα, ποῦ ἔκανε τοὺς ὑπολογισμούς του γιὰ τὸ μέλλον, τὸ κύπελλο ποῦ ὄνειρευόταν, συντρίφθηκε ἀπὸ τὴ θεία δύναμι, ποῦ τὴν εἶχεν ἀψηφῆσει. Ὁ πλούσιος πέθανε.

Δὲν εἶχε λοιπὸν, τίποτε στὴν πραγματικότητα ὁ ἄφρων κι' ἀξιολύπτος αὐτὸς ἄνθρωπος. Τὸ εἶπε μόνος του, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβῃ.

Στὸ ψηφιδωτὸ τῆς σημερινῆς παραβολῆς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἄς ἐλκυσθῇ τὸ βλέμμα τῆς ψυχῆς μας ἀπ' αὐτὸ τὸ μαῦρο πετράδι, ποῦ εἶναι ἡ φράσις τοῦ ἄφρονος πλουσίου: «οὐκ ἔχω». Ἄς μᾶς τρομάξῃ κι' ἄς μᾶς κάμῃ νὰ σκεφθοῦμε πάνω στὸν ἑαυτὸ μας. Μπορεῖ νὰ μὴν εἶμαστε πλούσιοι, μπορεῖ νὰ μᾶς λείπουν ἀκόμη καὶ τὰ στοιχειώδη σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Εἶναι, ὅμως, πιθανὸ νὰ ἀνήκουμε στὴν κατηγορία τῶν πλουσίων, ποῦ δεῖγμα τους παρουσίασε ὁ Κύριος μὲ τὴν παραβολή του. Αὐτὸ θὰ συμβαίῃ, ἂν ἀφήνουμε τὴν καρδιά μας νὰ προσανατολίζεται στὰ γῆινα ἀγαθὰ καὶ ξεχνᾶμε τὸν μοναδικὸ μαργαρίτη, τὸν Χριστό. Ἡ ἐπιθυμία τοῦ πλοῦτου εἶναι ἐξ ἴσου ὀλέθριο κατάντημα, μὲ τὴν κατοχή του.

Ἄς νοιώσουμε λοιπὸν, πὼς εἴτε ἔχουμε εἴτε ἐπιθυμοῦμε πλοῦτη ἐδῶ κάτω, εἶμαστε στὴν πραγματικότητα μωροὶ ὑπολογισταί. Ἄν θέλουμε πραγματικὰ (νὰ ἔχουμε), νὰ ἔχουμε ἀνεκτίμητο, ἀφθαρτο κι' ἀσφαλῆ πλοῦτο, ἄς σηκώσουμε τὰ μάτια στὸν Χριστό. Αὐτὸν ἄς ζητήσουμε, Αὐτὸν ἄς ἀποκτήσουμε. Γι' Αὐτὸν ἄς θυσιάσουμε κάθε ἄλλη βλέψι, κάθε ἄλλη ἐπιδιώξι. Γιατὶ κάθε ἄλλη ἐπιδιώξις εἶναι ἐπιδιώξις στὸ κενό, ὀδηγεῖ ὄχι στὴν ἀπόκτησι, ἀλλὰ στὴν ἀπώλεια.

ΙΓ' Κυριακή Λουκᾶ

(Λουκ. ιη' 18-27)

«Καὶ ἐπηρώτησέ τις αὐτόν... λέγων διδάσκαλε...»
(Στίχ. 18)

[Καὶ τὸν ρώτησε κάποιος... λέγοντας· διδάσκαλε...]

Ἄνυποπτος ἦταν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, γιὰ τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τῆς λέξεως μὲ τὴν ὁποία προσφώνησε τὸν Χριστό, ὁ σημερινὸς ἐρωτητὴς του. Διδάσκαλε, τοῦ εἶπε, τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ κληρονομήσω αἰώνια ζωή;

Διδασκάλους προσφωνοῦσαν τότε ὅλους ἐκείνους, πὺ ἐξηγοῦσαν τὸν νόμο καὶ τοὺς προφῆτες, ὅλους ὅσοι ἐντροφοῦσαν στὸν λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὸν ἐρμήνευαν στὸν λαό. Ἄλλὰ ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν ἓνας διδάσκαλος σὰν αὐτούς. Ὅπως ὁ ἴδιος εἶπε κάποια ἄλλη φορὰ στοὺς μαθητὰς του καὶ στὸν λαό, κανεὶς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ δέχεται γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸν τίτλο τοῦ διδασκάλου. Γιατὶ εἶναι ἓνας τίτλος, πὺ ἀρμόζει ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο στὸν Υἱὸ καὶ Λόγο τοῦ Θεοῦ. «Ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ραββί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ διδάσκαλος, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε... Μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἷς γὰρ ὑμῶν ἐστὶν ὁ καθηγητὴς, ὁ Χριστός.» Κι' ἐσεῖς, πὺ μὲ ἀκούτε καὶ ποτίζεσθε μὲ τὸ Πνεῦμα μου, μὴ παρασυρθῆτε ποτὲ κι' ὀνομασθῆτε διδάσκαλοι. Γιατὶ ἓνας εἶναι ὁ διδάσκαλός σας, ὁ Χριστός, κι' ὅλοι ἐσεῖς εἶσθε ἀδελφοί... Οὔτε νὰ λέγεσθε καθηγηταί, δωρηταί γνώσεως κι' ὀδηγοί, γιατί ἓνας εἶναι ἡ πηγὴ τῆς γνώσεως κι' ὁ μοναδικὸς χορηγὸς τῆς, ὁ Χριστός.

Ὁ διδάσκαλος, πὺ κατέχει τὴν ἀλήθεια καὶ μπορεῖ νὰ τὴ μεταδώσῃ στοὺς ἀνθρώπους, ὄχι βέβαια τὴν ἀλήθεια τῶν φυσικῶν γνώσεων, ἀλλὰ τὴ ζωοποιὸ ἀλήθεια τοῦ Πνεύματος, δὲν εἶναι παρὰ ἓνας, ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Κι' εἶναι ὁ διδάσκαλός τῆς, γιατί δὲν ξεχωρίζει καθόλου ἀπὸ τὴν ἀλήθεια, καθὼς ὁ ἴδιος τὸ δῆλωσε: «Ἐγὼ εἰμι ἡ ἀλήθεια».

Οἱ προφῆτες, οἱ ἀπόστολοι, οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ποιμένες καὶ οἱ κήρυκες τοῦ Εὐαγγελίου δὲν κάνουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ σκορπίζουν τὴ διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ, πὺ εἶναι μία, νὰ γίνονται αὐλάκια, πὺ ξεκινῶντας ἀπὸ τὴ μία ἐκείνη πηγὴ διοχετεύουν τὰ ζωοποιὰ τῆς νάματα στοὺς ἀγροὺς τῶν ψυχῶν. Διδάσκαλος τῆς ἀληθείας εἶναι, λοιπόν, μόνο ὁ Χριστός. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς, ἐκείνος στὸν ὁποῖον ἀνήκει διόκληρη, ἐκεῖνος πὺ τὴν ἀποκαλύπτει καὶ τὴ δωροδοτεῖ στοὺς ἀνθρώπους. Ὅσοι

τήν κηρύττουν, ὅσοι τῇ διανεμῶν στίς ψυχές, ἀπό τοὺς ἀποστόλους ὡς τὸν πῖθ ταπεινὸ κήρυκά της, δὲν εἶναι παρὰ ἀπλοῖ ταμίεσ της, χέρια ἀπὸ τὰ ὁποῖα περνᾷ αὐτὸς ὁ ἀνεκτίμητος θησαυρὸς γιὰ νὰ χαρίζεται σὲ ὅλους.

Ποιὰ εἶναι ἡ μυστηριώδης τράπεζα, ἀπ' ὅπου παίρνομε τὸ μερίδιό μας ἀπὸ τὸν θησαυρὸ τοῦ Χριστοῦ; Εἶναι ἡ Ἁγία Γραφή, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀπ' ὅπου ἀντλοῦμε τὴν ἄνωθεν σοφία, τὴν ἀληθινὴ γνῶσι, τὸ φῶς τῆς ζωῆς. Γι' αὐτὸ κι' ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει πολὺ πετυχημένα, ὅτι εἶναι ἀδύνατο νὰ σταθῇ ὅποιος δὲν κοινωνεῖ τῇ Γραφῇ. Γι' αὐτὸ κι' ὁ ψαλμοδὸς λέγει: «Ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου ὑπὲρ χρυσοῦ καὶ τοπάζιον... Γενέσθω ἡ χεῖρ σου τοῦ σῶσαί με, ὅτι τὰς ἐντολάς σου ἠρετισάμην». Ἠγάπησα τὰς ἐντολάς σου πῖθ πολὺ ἀπὸ ὅ,τι τὸ χρυσάφι ἢ τὸ τοπάζιον... Ἄς μὲ σώσῃ τὸ χεῖρ σου, γιατί διάλεξα τίς ἐντολές σου.

Πρέπει, λοιπόν, νὰ μελετᾶμε τακτικά, μὲ προσοχὴ καὶ κατάνυξι τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, νὰ εἶμαστε διαρκῶς μαθηταὶ σ' αὐτὸ τὸ μοναδικὸ σχολεῖο τῆς ἀληθείας καὶ τῆς σωτηρίας, ὅπου ἕνας μιλεῖ, ἕνας φωτίζει, ἕνας σώζει: ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ὁ μόνος διδάσκαλος καὶ καθηγητὴς μας, ὁ Χριστός.

Ἄλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ μελέτη, οὔτε εἶναι ὁ μόνος τρόπος, γιὰ νὰ δεχώμαστε τὴ διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ἐκκλησία, μέσα στὴν ὁποία ζοῦμε ὡς τέκνα καὶ μέλη της, εἶναι τὸ μεγάλο ἡχεῖο τοῦ Πνεύματος, ἡ μυριότροπη διανεμητρία τοῦ θείου Λόγου. Μέσα στὴν ἴδια τὴν Ἁγία Γραφὴ παίζει τὸ μέρος της. Αὐτὴ μὲ τοὺς προφῆτες προτυπώνει τὴν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ μὲ τοὺς ἀποστόλους τὴν ὑπομνηματίζει, τὴν ἐμβαθύνει, τὴν κάνει πῖθ προσιτή. Αὐτὴ κατόπιν μὲ τοὺς πατέρες τὴν ἀναλύει, τὴν ἐξερευνεῖ, τὴν κάνει εὐπεπτη γιὰ κάθε ψυχὴ. Αὐτὴ μὲ τὴν ὑμνωδία, τίς ἄγιες εἰκόνες, μὲ τὸ τακτικὸ κήρυγμα ἐξακολουθεῖ νὰ φυτεῖ τὴ διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ ἀπὸ παντοῦ στὰ τέκνα της, μὲ τὸν λόγο, μὲ τὸ μέλος, μὲ τὰ χρώματα. Κι' ἔτσι ἐμεῖς οἱ χριστιανοί, τὰ τέκνα τῆς Ἐκκλησίας, ζοῦμε διαρκῶς μέσα στὴν Ἁγία Γραφὴ, παλλόμεστε ἀπὸ τὸν Λόγο τοῦ Θεοῦ, πλημμυρίζομαστε ἀπ' αὐτόν, μὲ κάθε τρόπο κι' ἀπ' ὅλες τίς κατευθύνσεις.

Ἄς προσπαθοῦμε, λοιπόν, ἀδελφοί, νὰ κρατᾶμε διαρκῶς ἀνοιχτὰ τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά τῆς ψυχῆς, ὥστε ἡ διδαχὴ τοῦ Χριστοῦ νὰ εἰσρέῃ μέσα μας, χωρὶς φραγμοὺς καὶ δυσκολίες, νὰ εἶμαστε πάντα διαποτισμένοι ἀπ' αὐτὴ, νὰ εἶμαστε πάντα μαθηταὶ τοῦ διδασκάλου καὶ καθηγητοῦ μας Χριστοῦ.

ΙΔ΄ Κυριακή Λουκᾶ

(Λουκ. ιη΄ 35-43)

«Αὐτός δὲ πολλῶ μᾶλλον ἔκραζεν» (Στίχ. 39)
[Αὐτός, ὅμως, φώναζε πολὺ περισσότερο]

Μία ἀπὸ τὶς ιδιότητες τῆς προσευχῆς, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι κι' ἡ ἐπιμονή. Πολλὰ ἀπὸ τὰ βραβεῖα τῆς προσευχῆς δὲν δίνονται ἀπὸ τὸν ἀθλοθέτη Κύριο, παρὰ ἀφοῦ προϋπάρξη καὶ φανῆ ἡ ἐπιμονή.

Ὁ τυφλὸς τῆς σημερινῆς εὐαγγελικῆς περικοιτῆς εἶναι ἀκριβῶς ἓνα ὥραϊο πρότυπο αὐτῆς τῆς ιδιότητος, ποὺ πρέπει νὰ ἔχη ἡ προσευχή. Ὅταν τὸν πληροφορήσαν, ὅτι περνοῦσε ὁ Κύριος, φώναξε λέγοντας:

— Ἰησοῦ, υἱέ τοῦ Δαυὶδ, ἐλέησέ με!

Τὸν ἐπιτίμησαν τότε, ὅσοι διάβαιναν ἀπὸ μπροστά του, συστήνοντάς του νὰ σωπάσῃ. Ἀλλὰ ἐκεῖνος δὲν συμμορφώθηκε. Ἀντὶ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα του — ἀναφέρει ὁ ἱερὸς εὐαγγελιστὴς — φώναξε πολὺ περισσότερο. Ἐπανάλαβε πολλὰς φορές τὴν ἐπίκλησί του καὶ με ὀλοένα πιὸ μεγάλη δύναμι. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἦλθε. Ὁ Ἰησοῦς στάθηκε καὶ πρόσταξε νὰ ὀδηγήσουν κοντά του τὸν τυφλό. Καὶ τοῦ χάρισε τὴν ἀνάβλεψι.

Ἡ προσευχή, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, εἶναι μιὰ ἀνάγκη τῆς ψυχῆς. Μ' αὐτὴ δοξολογοῦμε τὸν Θεό. Τοῦ ζητᾶμε διάφορα πράγματα. Τὸν εὐχαριστοῦμε. Ὅταν, λοιπόν, θέλουμε κάτι νὰ μᾶς κάμῃ, μᾶς εἰδοποιήσῃ στὸ Εὐαγγέλιο ὅτι ὀρισμένες φορές δὲν θὰ μᾶς ἀπαντᾷ ἀμέσως. Δὲν πρέπει τότε νὰ σταματήσουμε τὴν αἴτησί μας. Ἀλλὰ νὰ μιμηθοῦμε τὸν σημερινὸ τυφλό καὶ νὰ τὴν ἐπαναλαμβάνουμε με ὀλοένα πιὸ μεγάλη θέρμη, με ὀλοένα πιὸ μεγάλη ἔντασι.

Σὲ ὅποιον κρούει τὴ θύρα τῆς εὐσπλαγχνίας μου λέγει ὁ Κύριος — θὰ τοῦ ἀνοίξω. Σ' ὅποιον ζητεῖ, θὰ τοῦ δώσω. Ἀλλὰ δὲν τὸ κάνω αὐτὸ πάντα εὐθύς. Εἶναι περιστάσεις, ποὺ ἀργῶ ν' ἀνοίξω καὶ χρονοτριβῶ νὰ δώσω.

Γιατί; Μήπως ἐπειδὴ δὲν βιάζομαι νὰ ἀνταποκριθῶ με τὴν ἀγάπη μου σὲ σᾶς; Ἡ μήπως ἀδιαφορῶ ἢ δὲν προσέχω; Ὁχι, βέβαια. Τὸ κάνω γιὰ νὰ δοκιμάσω τὴν πίστι σας, νὰ καταστήσω τὴν προσευχή σας πιὸ ἀξιεπαινη, ἀναγκάζοντάς σας νὰ τὴ στολίσετε, με τὴν ἐπιμονή.

Ἡ ἐπιμονὴ αὐτὴ δὲν εἶναι ἀναίδεια, ἀλλὰ θριαμβευτικὴ καὶ τροπαιοφόρος ἀπόδειξις τῆς μεγάλης πίστεως, ποὺ δὲν τὴν κλονίζουν τὰ ἐναντία γεγονότα, ποὺ δὲν ναυαγεῖ στὸ πέλαγος τῆς σιωπῆς μου. Ὅπως οἱ διαβατικοὶ σύστηναν στὸν τυφλό τῆς Ἱερι-

χοῦς νὰ σωπάσῃ, νὰ σταματήσῃ τις ἐπικλήσεις του, ἔτσι καὶ σᾶς πολλές φορές τὰ γεγονότα κι' οἱ ὑποβολές τοῦ Διαβόλου σᾶς ὑποδείχνουν νὰ διακόψετε κάποιο αἴτημά σας, νὰ τὸ παρατήσετε, ἐπειδὴ δὲν ἀπάντησα σ' αὐτὸ εὐθύς.

Ἄλλὰ, μιμούμενοι τὸν τυφλό, ἀν νοιώθετε πὼς εἴσθε παιδιά μου ἀγαπημένα καὶ ἡ φωνή σας με φθάνει· πρέπει νὰ ἐντείνετε τὸ αἴτημά σας, νὰ τὸ συνεχίσετε, νὰ μὴ τὸ ἀφήσετε νὰ σωριασθῇ κατάκοπο κι' ἔξαντλημένο καταμεσίς τοῦ δρόμου. Ὁ δρόμος τῆς προσευχῆς εἶναι κάποτε μακρὺς καὶ χρειάζεται ἀντοχή, δύναμις, ἐπιμονή.

Μάθετε δέ, ὅτι ὑπάρχουν ὀρισμένα δῶρά μου, πού τὰ παρέχω μονάχα γιὰ νὰ βραβεύσω τὴν ἐπιμονή. Ζητᾶτε ἐπίμονα, με ἀπόλυτη ἐγκατάλειψι στὴν ἀγάπη μου καὶ θὰ σᾶς δοθῇ. Ποιὸς ἀπὸ σᾶς εἶναι, πού ἀν ὁ γυιὸς του τοῦ ζητοῦσε ψωμί θὰ τοῦ ἔδινε ἓνα κομμάτι πέτρα; Κι' ἀν τοῦ ζητοῦσε ψάρι, θὰ τοῦ ἔδινε ξίδι; Πάντα, λοιπόν, ἀποκρίνομαι με ἀγάπη. Ἄλλὰ ἡ ἐπιμονή στὴν προσευχή σας με κάνει μερικές φορές νὰ σᾶς ἐπιφυλάσσω δῶρα, πού ἄλλοιὼς δὲν θὰ σᾶς τὰ χάριζα. Εἶναι τὰ ἀποκλειστικὰ βραβεῖα τῆς ἐπιμονῆς. Θυμηθῆτε τὴν ὠραία παραβολή, πού διηγῆθηκα πάνω σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα, γιὰ νὰ διδάξω πὼς δὲν πρέπει ν' ἀποκάνετε στὶς προσευχές σας, νὰ μὴ πέφτετε στὴν ἀπόγνωσι, ἀλλὰ νὰ τις κάνετε ἀδιάκοπα. Ὑπῆρχε σὲ κάποια πόλι ἓνας κριτῆς πού δὲν εἶχε φόβο Θεοῦ καὶ δὲν λογάριάζε τοὺς ἀνθρώπους. Στὴν ἴδια πόλι ἦταν καὶ μιὰ χήρα καὶ πήγαινε σ' αὐτὸν καὶ τὸν παρακαλοῦσε νὰ τῆς δώσῃ τὸ δίκαιό της σὲ κάποια ὑπόθεσι. Ἐκεῖνος, ὅμως, γιὰ ἀρκετὸ καιρὸ δὲν τῆς ἔκανε τὴ χάρι, πού τοῦ ζητοῦσε. Ὑστερα, ὅμως, συλλογίσθηκε. Καὶ τὸν Θεὸ δὲν φοβᾶμαι καὶ τοὺς ἀνθρώπους δὲν τοὺς συμπανῶ. Ἄλλὰ ἐπειδὴ ἡ χήρα αὐτὴ με βάζει σὲ κόπο, με τὸ νὰ ἔρχεται διαρκῶς καὶ νὰ με παρακαλῇ, θὰ τῆς κάμω τὴ χάρι πού θέλει.

Ἀφοῦ, λοιπόν, ὁ ἄδικος κριτῆς λύγισε μπροστὰ στὴν ἐπιμονή τῆς χήρας, πόσο μᾶλλον δὲν θὰ συγκινηθῶ ἐγώ, ὁ σπλαγχνικὸς πατέρας σας, ἀπὸ τὴν ἐπιμονή σας, ἐγὼ πού σᾶς ἀγαπῶ καὶ θέλω τὸ καλὸ σας;

Αὐτὰ μᾶς λέγει ὁ Κύριος, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Ἄλλὰ με μία προϋπόθεσι. Ὅτι ἡ προσευχή μας δὲν θὰ περιέχῃ αἰτήματα πού βρίσκονται ἔξω ἀπὸ τὸ ἅγιο θέλημά του, ἀλλὰ θὰ εἶναι σύμφωνα μ' αὐτό. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ ἄλλο σημεῖο τοῦ Εὐαγγελίου μᾶς συνιστᾶ: Ζητᾶτε πρῶτα τὴ βασιλεία μου κι' ὅλα τὰ ἄλλα, οἱ κατώτερες ἀνάγκες σας, θὰ προστεθοῦν, δηλαδὴ θὰ ἱκανοποιηθοῦν.

Βέβαια εἶναι καὶ πράγματα πού δὲν μᾶς δίνει ὁ Θεός. Ἄλλὰ τότε πρόκειται γιὰ χάρες, πού εἴτε δὲν θὰ μᾶς χρησίμευαν εἴτε

ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Εις τὸ ὑπ' ἀριθ. 155 φύλλον τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως (τεῦχος Πρῶτον) ἐδημοσιεύθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 3859 Νομοθ. Διάταγμα «περὶ τρόπου πληρώσεως Κενῶν Ἐφημεριακῶν θέσεων παραμεθορίων Ἰερῶν Μητροπόλεων καὶ ρυθμίσεως Ἐκκλησιαστικῶν τινῶν ζητημάτων». Ὀλόκληρον τὸ κείμενον τοῦ ἐν λόγῳ Νομοθ. Διατάγματος δημοσιεύεται εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 21 /1-11-1958 τεῦχος τῆς α' Ἐκκλησίας».

— Ἀναμένεται ὡσαύτως ἡ δημοσίευσίς εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Νομοθ. Διατάγματος «περὶ ἰδρύσεως Ἀνωτέρας Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ρυθμίσεως θεμάτων τινῶν ἀφορώντων εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς καὶ τὰ Ἐκκλησι. Φροντιστήρια». Διὰ τοῦ Νομοθ. Διατάγματος τούτου προβλέπεται ἡ ἰδρύσις Ἀν. Ἐκκλ. Σχολῆς ἐν Θεσσαλονίκῃ, πρὸς μὀρφωσιν ἐφημερίων παραμεθορίων περιοχῶν. Τὸ αὐτὸ Νομοθ. Διάταγμα προβλέπει ἐξ ἄλλου τὴν μετατροπὴν τῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχολῶν εἰς ἐξαταξίους καὶ τὴν κατάργησιν πάντων τῶν Κατωτέρων Ἐκκλησιαστικῶν Φροντιστηρίων ἀπὸ τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1959-1960. Τὸ κείμενον τοῦ ἐν λόγῳ Νομοθ. Διατάγματος θὰ δημοσιεύσωμεν εὐθὺς ὡς τοῦτο δημοσιευθῆ εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΟΥ Τ.Α.Κ.Ε.

Ἐπὶ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἐπιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν ἡσφαλισμένων ἐπὶ τῆς ἀκριβοῦς ἀναγραφῆς τῶν στοιχείων τῶν ἡσφαλισμένων εἰς τὰ δικαιολογητικά, τὰ ὁποῖα ἀποστέλλονται διὰ τὴν ἀσφάλισιν ἢ τὴν ἀπονομὴν συντάξεως. Οὕτω, τὰ ἀναγραφόμενα στοιχεῖα ταυτότητος (ὄνομα, ὄνομα πατρός, ἐπώνυμον), δεόν ὅπως ἀναγράφονται αὐτὰ ὡς ἔχουν καταχωρηθῆ εἶναι εἰς τὰ Μητρώα τῶν Κοινοτήτων, ἄνευ προσθηκῶν καὶ ἀλλοιώσεων. Ἡ μὴ ἀκριβὴς τήρησις τῶν ἀνωτέρω θὰ ἔχη ὡς συνέπειαν τὴν ἐκδοσιν ἀπορριπτικῶν ἀποφάσεων.

— Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 62 /14 Ὀκτωβρίου 1958 Ἐγκυκλίου τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.

θὰ συντελοῦσαν στὸ κακὸ μας. Πρέπει, λοιπόν, νὰ ἔχουμε καθαρὸ νοῦ καὶ διάκρισι, ὥστε νὰ καταλαβαίνουμε τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ὁ Θεὸς ἀργεῖ νὰ μᾶς δώσῃ, ὅποτε χρειάζεται ἐπίμονη προσευχή, καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ὁ Θεὸς δὲν θέλει, γιὰ τὸ καλὸ μας, νὰ μᾶς δώσῃ, ὅποτε χρειάζεται νὰ κλείσουμε τίς προσευχάς μας μὲ τὰ λόγια ποῦ εἶπε ὁ Υἱὸς του στὸν κῆπο τῆς Γεθσημανῆ:

— Πατέρα, ὄχι ὅπως ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ ὅπως ἐσύ. Ἄς γίνῃ τὸ θέλημά σου!..

ΒΑΣ. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ

πρὸς τὰ τοπικά αὐτοῦ Γραφεῖα ἀνακοινοῦται, ὅτι δέον ὕπως παύσουν νὰ ἀποστέλλουν οἱ ἠσφαλισμένοι αἰτήσεις διὰ τὴν χορήγησιν δανείων, δεδομένου ὅτι αἱ χορηγηθεῖσαι ὑπὸ τῆς Νομισματικῆς Ἐπιτροπῆς πιστώσεις ἔχουν ἤδη ἐξαντληθῆ.

—Σχετικῶς πρὸς τὸν χρόνον ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ὑπ' ἀριθ. 99836 /23-12-1954 Πράξεως τοῦ Ὑπουργοῦ Ὀργανισμῶν καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας «περὶ τροποποιήσεως καὶ συμπληρώσεως ἄρθρων τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε.», γνωρίζομεν ὅτι, ὡς ἐγνωμάτευσεν ὁ Νομικὸς Σύμβουλος τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. κ. Γ. Σταυρόπουλος, τοιοῦτος δέον νὰ θεωρῆται, κατὰ τὴν ἐπικρατήσασαν εἰς τὴν νομολογίαν ἄποψιν, ὁ χρόνος δημοσιεύσεως τῆς Πράξεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Δὲν ἀπαιτεῖται δηλ. ἡ παρέλευσις 10 ἡμερῶν ὡς συμβαίνει προκειμένου περὶ νόμου.

—Ὑπὸ τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ἐνεκρίθη ἡ ἀπονομὴ τῶν κάτωθι συντάξεων:

α) Λ ό γ ω γ ή ρ α τ ο ς εἰς τὸν αἶδес. Γεώργιον Δημητρίου Κόλλιαν, Ἰ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ἐκ δραχμῶν 832, μηνιαίως ἀπὸ τὴν 1ης Ἰουνίου 1958. Ἐχορηγήθη ἐφ' ἀπαξ βοήθημα ἐκ δραχμῶν 14.672. Παρακρατοῦνται δι' ὀφειλὴν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἐξ ασφαλιστρων δρχ. 6097. β) Αἶδες. Ἀντώνιον Βελοῦδην τοῦ Ἀλεξάνδρου, Ἰ. Μητροπόλεως Ὑδρας λόγῳ ἀναπηρίας, ἐκ δραχμῶν 756 μηνιαίως, ἀπὸ 1ης Αὐγούστου, 1958. Ἐχορηγήθη ἐφ' ἀπαξ βοήθημα ἐκ δραχμῶν 9.130. Παρακρατοῦνται δι' ὀφειλὴν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἐξ ασφαλιστρων δρχ. 5.102. —γ) Εἰς τὴν ὄρφανὴν καὶ ἄγαμον Ἐλένην Κωνσταντίνου Παπακωνσταντίνου (Μπαλαγιάννη), λόγῳ θανάτου τοῦ ἱερέως πατρὸς αὐτῆς, ἐκ δραχμῶν 590 μηνιαίως, ἀπὸ 1ης Ἰουλίου 1958. Ἐχορηγήθη ἐφ' ἀπαξ βοήθημα ἐκ δραχμῶν 9,240. Παρακρατοῦνται δι' ὀφειλὴν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἐξ ασφαλιστρων δρχ. 2.330,10.—δ) Αἶδες. Σταῦρον Μουρούζην τοῦ Ἰωάννου, Ἰ. Μητροπόλεως Κιλκισίου, λόγῳ ἀναπηρίας, ἐκ δραχμῶν 711 μηνιαίως, ἀπὸ 1ης Ἰουνίου 1958. Ἐχορηγήθη ἐφ' ἀπαξ βοήθημα ἐκ δραχμῶν 9.170. Παρακρατοῦνται δι' ὀφειλὴν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἐξ ασφαλιστρων δρχ. 6.144. —ε) Αἶδες. Ἰωάννην Σγούραν τοῦ Ἰωάννου, Ἰ. Μητροπόλεως Μαρωσιᾶς, λόγῳ γήρατος, ἐκ δραχμῶν 734 μηνιαίως, ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1958. Ἐχορηγήθη ἐφ' ἀπαξ βοήθημα ἐκ δραχμῶν 9.310. Παρακρατοῦνται δι' ὀφειλὴν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἐξ ασφαλιστρων δρχ. 275,50—στ) Αἶδες. Παῦλον Μιχαηλίδην τοῦ Γεωργίου, Ἰ. Μητροπόλεως Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως, ἐκ δραχμῶν 756 μηνιαίως, ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1958. Ἐχορηγήθη ἐφ' ἀπαξ βοήθημα ἐκ δραχμῶν 9.310. Παρακρατοῦνται δι' ὀφειλὴν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἐξ ασφαλιστρων δρχ. 920,70.—ζ) Αἶδες. Παπακωνσταντίνου Ἀθανάσιου τοῦ Κων/νου, Ἰ. Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος, ἐκ δραχμῶν 826 μηνιαίως, ἀπὸ 1ης Αὐγούστου 1958. Ἐχορηγήθη ἐφ' ἀπαξ βοήθημα δραχμῶν 12.103. Παρακρατοῦνται δι' ὀφειλὴν εἰς τὸ Τ.Α.Κ.Ε. ἐξ ασφαλιστρων δρχ. 7.329,80.

Α Λ Λ Η Λ Ο Γ Ρ Α Φ Ι Α

Αἶδес. Μιχαήλ Νοτίδην, Ἑγουμένισαν Ἰωαννίνων. Τὰ δικαιολογητικά ἐλήφθησαν. Τὰ ἔξοδα κηδείας τῆς ἀειμνήστου συζύγου σας ἐνεκρίθησαν. Ταῦτα, ἀνερχόμενα εἰς 734 δραχμάς, θὰ λάβετε μέσῳ τοῦ ὑποκαταστήματος τῆς Τραπεζῆς Ἑλλάδος τῆς περιφέρειας σας. Σχετικῶς θὰ λάβετε τὸ ὑπ' ἀριθ. 11369 ἔγγραφο τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. Διὰ τοὺς καλοὺς σας λόγους εὐχαριστοῦμεν θερμῶς, εὐχόμενοι τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.—Αἶδес. Ἰωάννην Θεοδορίδην, Γρεβενά. Τὸ ἐν λόγῳ Νομοσχέδιον δὲν ἐψηφίσθη εἰσέτι ἀπὸ τὴν Βουλὴν, ἀλλ' ἐξακολουθεῖ εὐρισκόμενον εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ὁρθοσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας. Πράγματι εἰς τοῦτο προβλέπεται καὶ ἡ ἰδική σας περίπτωση, ὡς ὀρθότατα σὰς ἐπληροφόρησεν ὁ Σεβασμιώτατος. Δὲν γνωρίζομεν πότε θὰ πραγματοποιηθῇ τελικῶς ἡ ψήφισις τοῦ ἐν λόγῳ Νομοσχεδίου. Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Θεόκλητος καταβάλλει πρὸς τοῦτο προσπάθειαι. Ὡς δὲ θὰ ἴδετε εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 20 τεῦχος τῆς «Ἐκκλησίας» (15-10-1958) εἰς τὴν σελίγα 396, στήλη β', κατὰ τὴν πρώτην συνεδρίαν τῆς Ἰ. Συνόδου τῆς 104ης Συνοδικῆς Περιόδου, ὁμῶν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ὑπέμνησε εἰς τὸν παριστάμενον Ὑπουργὸν Ὁρθοσκευμάτων καὶ Ἐθνικῆς Παιδείας, κ. Βογιατζῆν, τὴν ἀνάγκην τῆς προωθήσεως πρὸς τελικὴν ἐπιψήφισιν ἐκκρεμούντων τινῶν ἐκκλησιαστικῶν Νομοσχεδίων, ἐν οἷς καὶ τὸ ἀπερὶ καθορισμοῦ τυπικῶν προσόντων κατατάξεως ἡμερησίων εἰς μισθολογικὰς κατηγορίας». Τὰ κατηχητικά βοηθήματα τῆς ἐφετινῆς σχολικῆς περιόδου τιμῶνται 20 δραχμάς ἕκαστον. Συνολικῶς δηλ. διὰ τοὺς τρεῖς κύκλους, Κατωτέρου, Μέσου, Ἀνωτέρου ἀπαιτοῦνται 60 δραχμαί. Ἡ ἐξ 100 δραχμῶν ἐπιταγὴ σας ἐλήφθη καὶ διεβιβάσθη εἰς τὴν Ἀποστολικὴν Διακονίαν, ἥτις ἐκδίδει τοὺς «Βίους Ἁγίων» καὶ ἡ ὁποία ἀνέλαβε τὴν ἀποστολὴν τῶν βιβλίων. Παρακαλοῦμεν ἀπευθυνθῆτε εἰς τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν: Ἀποστολικὴ Διακονία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, Ἰασιῦ 1, Ἀθῆναι. Αἶδес. Νικόλαον Β. Ἡ κοινοποίησις τοῦ κλητηρίου θεσπισματος δέον νὰ γίνῃ ἐπὶ ποινῇ ἀκυρότητος, μέσῳ τοῦ οἰκείου Ἱεράρχου. Τοῦτο δὲν ἰσχύει διὰ τοὺς ἱεροψάλτας. Ἐπομένως ἡ ἐπίδοσις εἶναι ἄκυρος μὲν ὡς πρὸς ὑμᾶς, ἔγκυρος δὲ ὡς πρὸς τὸν Ἱεροψάλτην.—Αἶδес. Παναγιώτην Βασιλιάνον, Κροκεοῦς Σπάρτης. Σῆς γράφομεν ἐπιστολὴν. —Αἶδес. Ν.Β.Θ. Σχετικῶς γράφομεν, εἰς τὴν στήλην τῶν εἰδήσεων τοῦ Τ.Α.Κ.Ε. ὅτι ὡς χρόνος ἐνάρξεως τῆς ἰσχύος τῆς ἐν λόγῳ Πράξεως θεωρεῖται ὑπὸ τῶν δικαστηρίων ὁ χρόνος τῆς δημοσιεύσεως εἰς τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως. Κατόπιν τούτου δὲν εἶναι δυνατὴ ἡ θεμελιώσις συνταξιοδοτικῆς δικαιώματος.—Αἶδес. Ἀθανάσιον Κύρκουλον, Μακράδες Κερκύρας Ἐὰν παραιτηθῆτε τὴν 31ην Δεκεμβρίου θὰ λάβετε σύνταξιν 855 δραχμῶν μηνιαίως καὶ ἐφ' ἅπαξ 12558 δραχμῶν. Τὰ ποσὰ αὐτὰ ἀντιστοιχοῦν διὰ τὴν Γ' κατηγορίαν. Ἐὰν ἀνήκετε εἰς ἄλλην κατηγορίαν γράψατέ μας νὰ σὰς ἀπαντήσωμεν. Πάντως δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἔχετε βεβαίωσιν ἰατρῶν, δεδομένου ὅτι θὰ ἐξέλθετε τῆς ὑπηρεσίας λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας καὶ οὐχὶ λόγῳ ἀνικανότητος. Τὸ ποσὸν τῶν 5.050 τὸ εἶχετε καταβάλει δι' ἀσφάλιστρα, εἶναι δὲ χρεωμένον εἰς τὸν λογαριασμόν σας. Τὸ ποσὸν τῶν 7.370 δραχμῶν εἶναι χρέος σας δι' ἀσφάλιστρα μεταγενέστερα.—Αἶδес. Ἡλιαν Δημητράκοπον. Ἐλάτιαν Λοκρίδος. Ἐὰν ἐξέλθετε τώρα θὰ λάβετε ὡς σύνταξιν 826 δραχμῶν μηνιαίως. Ἐὰν ἐξέλθετε μετὰ τὴν 31/12/1958, ἡ σύνταξις σας θὰ ἀνέλθῃ εἰς 855 δραχμῶν μηνιαίως. Ὡς ἐφ' ἅπαξ θὰ λάβετε δραχμῶν 12.558. Ἡ αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ σύνταξις σας εἴτε λόγῳ πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐξέλθετε, εἴτε λόγῳ ἀναπηρίας. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου δὲν ὑπάρχει διαφορὰ.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἄρχιμ. Παντελεήμονος Μπαρδάκου, Οἱ κίνδυνοι καὶ ἡ ἀντιμετώπισις αὐτῶν. — **X.**, Ἀδελφικὰ Γράμματα. — Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸν «Λειμῶνα» τοῦ **Ἰω. Μόσχου** (Μετφρ. **Θεοδ. Σπεράντσα**). — **Ἄρχιμ. Φιλαρέτου Βιτάλη**, Ἡ Ἐκκλησία καλεῖ τὰ παιδιὰ της. — **B.** **Ἡλιάδη**, Ἡ 28ῃ Ὀκτωβρίου ἀπετέλεσεν ἐξόρμησιν τῆς γενναιότητος — Ἡ διπλῆ νίκη τῆς Πατρίδος καὶ τῆς Θρησκείας. — **Ἀνθίμου Θεολογίτου**, Ἡ ἀγία καὶ ἱσαπόστολη Θέκλα. — Λόγοι Μάρκου τοῦ Ἀσκητοῦ (μετάφρ. **Φ. Κόντογλου**). — **B. Μουστάκη**, Κηρύγματα εἰς τὰ Εὐαγγελικά ἀναγνώσματα τῶν Κυριακῶν τοῦ ἔτους. — Εἰδήσεις. — Εἰδήσεις τοῦ TAKE. — Ἀλληλογραφία.

Ὁ «Ἐφημέριος» εἶναι πρόθυμος νὰ δίδῃ ἀπαντήσεις εἰς ἐρωτήσεις ἐπὶ ἀποριῶν, ἀναφερομένων εἰς ζητήματα, τὰ ὅποια ἔχουν σχέσιν πρὸς τὸ ἔργον τοῦ Ἐφημερίου (ποιμαντικόν, λειτουργικόν κλπ.). Ἐπομένως οἱ εὐλαβέστατοι Ἐφημέριοι δύνανται νὰ ἀπευθύνουν πρὸς τὸν «Ἐφημέριον» ἐρωτήματα ἐπὶ τοιούτων ἀποριῶν. Αἱ ἀπαντήσεις εἰς αὐτοὺς θὰ δίδωνται εἰς τὴν σελίδα τῆς ἀλληλογραφίας, εἴτε εἰς ἄλλην εἰδικὴν σελίδα.

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες ταχ. ἐπιταγὰς πρὸς τὰ περιοδικὰ «Ἐκκλησία», «Θεολογία» καὶ «Ἐφημέριος», ὅπως σημειῶσιν ἐπ' αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς ἀποστολῆς.

*Δι' ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν «Ἐφημέριον» ἀπευθυντέον :
Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ Περιοδικοῦ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ»
Ὅδὸς Φιλοθέης 19—Ἀθῆναι. Τηλ. 27-689.*